

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 533

De Bloeddorstige

15 Cent

Nog een oogenblik. dan zou het scheermes het touw doorsnijden en de bom door den val doen ontploffen.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, SINGEL 326, AMSTERDAM.

NIEUWE SERIE.

DE BLOEDDORSTIGE.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes. Dubec

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

De geheimzinnige doode.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 238
Wie is de Misdadiger	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juistè vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Op een mooien winterochtend zaten de bewoners van een fraaie villa in Regent-Park aan de ontbijttafel.

Het tafellinnen was van het fijnste damast. Het porcelein en het kristal waren van het fraaiste fabrikaat. De stoffeering van de kamer was artistiek en kostbaar, terwijl de kleding der twee heeren, die zaten te ontbijten, er op wees, dat men hier een paar ware aristocraten voor zich had.

De laag staande, pas opgekomen zon scheen door het glas in lood der bovenlichten en tooverde allerlei warme kleuren in het vertrek. De open haard brandde lustig en er heerschte die voorname rust en gezelligheid in het vertrek, welke alleen aangetroffen wordt in de huizen diergenen, die van hun huis ook hun thuis weten te maken.

Toch waren de bewoners van dit huis zelden thuis. Hun leven was zeer druk en joeg hen vaak de straat op. Dan werd de intieme gezelligheid verwisseld voor een opwindend en jachtig leven in de groote bijenkorf, die Lon-

Raffles 533.

den heet, terwijl zij ook vaak buiten de stad werden gevoerd.

Wat die twee voorname heeren, van wie de eene, de oudste, slank en donker, de andere van middelmatige gestalte en blond was, dan voor een vak uitoefenden?

Dat is niet gemakkelijk te zeggen, maar beter dan de naam van hun vak, zal de naam van hun persoon de gewenschte inlichtingen mogen verschaffen.

De bewoner van het huis heette Lord Edward Lister, ook wel genaamd John Raffles, terwijl de andere Charles Brand heette en de rol van secretaris bij zijn vriend vervulde.

Men zal zich misschien verwonderd afvragen waarvoor een meesterdief, een gentleman-inbreker wel een secretaris noodig heeft en misschien denken, dat het ambt slechts een sinecure was, een camouflage om vele misdaden te verbergen. Maar dat was inderdaad niet het geval. Die rol van secretaris was geen sinecure, integendeel, Charles Brand had het als secretaris zeer druk, want het behoorde

tot zijn taak alle brieven te schrijven, die zijn vriend in diens kwaliteit van Lord William Aberdeen te verzenden had naar verschillende instellingen van openbare liefdadigheid, welke nu en dan met zijn giften werden verblijd.

Of Lord Edward Lister, anders genoemd John Raffles, dan identiek was met Lord William Aberdeen.

Ja, hoe vreemd het ook moge klinken: het waren slechts drie namen voor een en denzelfden persoon.

Wat de edele filantroop Lord Aberdeen wegschonk aan zijn armen en aan inrichtingen van liefdadigheid, dat was gewoonlijk even te voren weggenomen uit de beurzen of brandkasten van de rijke nietsdoeners, die door oneerlijkheid of door zoogenaamde commercieele handigheidjes zich hadden verrijkt ten koste van hun misschien minder slimme, maar in ieder geval veel eerlijker medemenschen; weggenomen door John Raffles, die zich tot taak had gesteld reeds hier op aarde allerlei geledenen onrecht goed te maken, ook al ging dat vaak gepaard met geweld.

Het is begrijpelijk, dat deze handelwijze den dader vaak in strijd met de wet deed handelen, maar daar bekommerde Raffles zich al heel weinig om. Hij vond dat de wet op sommige punten schromelijk te kort schoot en had zich ten doel gesteld daarin te voorzien.

Hierdoor was hij weliswaar de vriend der armen en verdrukten geworden, maar tevens de schrik der ware bandieten. Wel verdiende hij de grootste lof voor zijn edel streven, maar tevens gevangenisstraf in de oogen van politie en justitie. Daardoor streed hij een strijd tegen de misdaad, maar tegen de politie tevens.

De twee heeren, die wij zoo juist aan de lezers hebben voorgesteld en die hier op hun dooie gemak zitten te ontbijten, zien er anders volstrekt niet naar uit, dat zij zich vaak in de dolzinnigste avonturen storten. En toch is dit het geval, want de beoefening van zijn vak heeft van Raffles een man gemaakt, die niet alleen over een groote durf en uithoudingsvermogen beschikt, maar tevens van hem gemaakt een man, die alles kan en bijna in geen enkel opzicht zijn meerdere behoeft te erkennen.

Voorals is hij in den loop der jaren een meester geworden in de kunst van het vermommen. Hij heeft zelf allerlei kleurwatertjes uitgevonden, waardoor hij in staat is zich in enkele minuten het voorkomen te geven, zoowel van een jong meisje als van een door de jaren gebogen grijsaard. Verder is hij in staat den vorm van zijn neus en de kleur van zijn oogen te veranderen, terwijl zijn pruiken, baarden

en knevels door hem zelf zijn gemaakt van natuurlijk menschenhaar, dat geïnplanteerd is op stukken vleeschkleurig caoutchouc en strak over de huid wordt gespannen. Hierdoor kan hij zich zóó goed vermommen, dat men zelfs in het felste daglicht niets hiervan bemerkt.

Ook zijn vriend en secretaris heeft het in deze kunst en onder zijn leiding zeer ver gebracht.

Nadat Raffles gedaan had met ontbijten, schoof hij zijn bord van zich af en stak een sigaret op. Vervolgens stond hij op, wandelde naar het venster, zoodat de zon hare stralen op zijn fraaie, slanke en veerkrachtige gestalte wierp en trommelde even op de ruiten.

Door dit geluid opmerkzaam gemaakt, dat zijn vriend gereed was, keek Brand, die tot nu toe in een courant had gelezen, op en ziende dat zijn vriend wat ongedurig was, vroeg hij:

„Wat is er Edward? Je loopt zoo vroeg al te ijsberen! Heb je wat op je hart?”

„Ja Charly,” klonk het antwoord, „dat heb ik. Ik moet er zoo gauw mogelijk op uit, maar weet nog niet hoe ik zal handelen.”

„Is er iets bizonders aan de hand?” luidde de vraag van Brand. „Ik hoorde je gisteravond, of liever van nacht laat thuis komen. Zit het daarmee soms in verband?”

„Ja, Charly, dat heb je zeer goed geraden. Ik heb vannacht een merkwaardige ontdekking gedaan.

„Om één uur na middernacht ging ik door Lincolnstreet en zag daar twee mannen, die uit een huurrijtuig stapten en een schijnbaar in onmacht gevallen dame tusschen zich in droegen. Aangezien de heeren in avondtoilet waren en niet al te vast ter been schenen te zijn, vermoedde ik, dat de dame te veel champagne had gedronken. Voor het huis van den juwelier Morton bleven zij staan en een der heeren haalde een huissleutel uit zijn zak en opende de naast den winkel gelegen huisdeur.

„Ik ken dat huis, en weet, dat alleen de oude winkelier Morton met een huishoudster en knecht daar woont.

„Ik heb vroeger eens met dien Morton op zeer onaangename wijze kennis gemaakt. Hij heeft een zeer aartsvaderlijk uiterlijk, een witten baard en een bijna geheel kaal hoofd, hetgeen echter niet wegneemt, dat hij niet veel meer dan een schurk is, die, als hij er de kans toe krijgt, zijn medemenschen graag bedriegt. Ik heb er hem toen op geattrappeerd, dat hij valsche steenen voor echte wilde verkoopen en ik heb toen bij mij zelf het besluit gemaakt, dat ik hem dat vandaag of morgen zou inpeperen, maar, zooals het zoo dikwijls gaat, het

is bij een voornemen gebleven en er is tot dusverre nog niet van gekomen.

„Om die reden trok het geval natuurlijk mijn aandacht en ik keerde op mijn schreden terug, om te zien wat die drie menschen daar in dat huis hadden te doen. Ik zag echter niets.

„Ik wilde reeds verder gaan, toen een schitterend licht, dat uit het magazijn naar buiten viel, mij opnieuw deed stilstaan. Eerst dacht ik, dat het de nachtwaker was, later echter onderscheidde ik duidelijk, dat de dame, die ik voor bewusteloos of beschonken had gehouden, binnen stond en met een echte dievenlantaarn, zooals die in Whitechapel gebruikt worden en waarvan het systeem zeer verouderd is, bij de gesloten kasten bezig was.

„Dit interesseerde mij.

„Een vrouwelijke collega op het gebied van juweelendiefstal dat was iets nieuws voor mij.

„Ik stak voorzichtig de stille straat over, en terwijl ik door het getraliede etalageraam keek, zag ik, dat de dame verschillende juweelen in een leeren taschje pakte, maar plotseling haar werk staakte, omdat een onderdrukte kreet, zooals een mensch die slaakt, als hij in doodsangst verkeert, vanuit het inwendige van het huis weerklonk.

„Een oogenblik later was die kreet verstomd. Maar reeds had mijn vrouwelijke collega haar lantaarn bedekt en ik moest mij van het raam verwijderen, opdat zij mijn schaduw niet zou ontdekken.

„Wat kon er in dat huis zijn voorgevallen? Een moord?

„Hadden de metgezellen van de dame, terwijl zij in den winkel werkte, den ouden juwelier vermoord?

„Mijn gedachtengang werd opnieuw door een helder lichtschijsel gestoord, dat weer door het winkelraam op straat viel.

„Onvoorzichtig!" dacht ik. „Dat moeten nieuwelingen zijn in het vak. Hoe durven zij in den nacht den winkel verlichten, waardoor de eerste de beste politie-agent of nachtwaker, die voorbij komt, alles kan zien?

„Juist was ik van plan om als een gewoon voorbijganger voor het venster te gaan staan om naar binnen te kijken, toen met langzame, zware schreden een agent van politie naderde.

„Dadelijk liep ik hem tegemoet, maar toen ik hem voorbij was, bleef ik staan om een cigarette aan te steken.

„Ik deed dit, om, zonder zijn attentie te trekken, hem te kunnen nakijken. Ik verwachtte elk oogenblik, dat hij zijn fluitje te voorschijn zou halen en om hulp roepen.

„Verder zag ik, dat de agent in den helder-

verlichten winkel naar binnen keek en tot mijn groote verbazing merkte ik daarna op, dat hij de hand aan den helm bracht, alsof hij groette en verder ging.

„Nu ging ik zelf ook terug en wierp mijn cigarette weg, om voor het winkelraam een nieuwe aan te steken.

„Op mijn gemak kon ik alles nu zien.

„In den verlichten winkel zag ik de dame in een stoel zitten, terwijl zij nauwkeurig een sieraad bekeek. Voor haar stond een van haar gezellen in gekleede jas en naast dezen de oude juwelier.

„De juwelier scheen de dame een beschrijving van het sieraad te geven en bekrachtigde zijn woorden met drukke handgebaren. Ik ging verder, en trachtte deze geheimzinnige zaak op te helderen.

„De dame met de dievenlantaarn, die ik eerst had gezien en de kreet, dien ik had gehoord, deden mij aan de echtheid van het tooneeltje, dat ik juist aanschouwde, twifelen."

Nadenkend keek Raffles de rookwolkjes van zijn cigarette na, terwijl Charly Brand antwoordde:

„Je zult je vergist hebben, Edward, wie weet, wat jij voor een dievenlantaarn hebt aangezien."

„Mijn beste Charly!" hernam Raffles. „Je weet, dat ik in mijn museum een verzameling van alle mogelijke instrumenten mijner collega's heb. Ik heb daarbij precies zoo'n lantaarn als die, welke de dame gebruikte. En juist het feit, dat zij een dievenlantaarn gebruikte, zooals de moderne vaklui die niet meer ter hand nemen, bewijst mij, dat ik òf een beginnelinge, òf een schepsel uit Whitechapel of Eastend voor mij had."

„Die dievenlantaarn zal het eigendom van Mr. Morton zijn", meende Brand.

„Onzin!" lachte Raffles, „met welk doel zou hij er zoo'n ding op nahouden, terwijl hij electrisch licht in zijn winkel heeft."

„Dat is waar," zei Brand nadenkend, „maar je hebt zelf gezegd, dat mr. Morton een huishoudster en een bediende heeft. Als er een misdaad is gepleegd op mr. Morton, dan zou dat toch van ochtend ontdekt moeten zijn. Maar de couranten spreken er niet van."

„Je hebt gelijk", zei Raffles, een nieuwe cigarette aanstekend, „maar toch, ik ben ervan overtuigd, dat ik hier voor een geheim sta en nog heden zal ik er werk van maken, dit op het spoor te komen.

„Bovendien heb ik ontdekt, dat mr. Morton — wat ik niet wist — in zijn winkel zeldzame paarlen heeft. En voor paarlen heb ik altijd een bijzonderen hartstocht gehad.

„Ik durf gerust zeggen, reeds de mooiste exemplaren, die er in de wereld bestaan, in handen gehad te hebben. Ik zal dus waarschijnlijk vannacht de kleinodiën van mr. Morton eens gaan bekijken”.

Brand lachte en Lord Lister keek hem verbaasd aan.

„Ik lach”, zei Brand, „om je uitdrukking, om de paarlen van mr. Morton eens te willen „bekijken”.

„Ik denk, dat dat bekijken wel ergens anders op zal uitdraaien.”

„Ik ook,” zei Raffles droog, terwijl hij zijn arm ophief om op zijn polshorloge te kunnen kijken.

Hij hield zijn arm eenigen tijd in de hoogte alsof hij, terwijl hij op de cijferplaat van zijn horloge keek, over iets nadacht.

Dat zag zijn vriend.

„Ga je uit?” vroeg Brand.

„Ja”, antwoordde zijn vriend, „ik ben van plan, wat inkoopen te gaan doen bij mr. Morton, en als je lust heb, verzoek ik je met me mee te gaan”.

Brand stond op en de beide heeren kleedden zich in hun pels en daarop verliet het tweetal het huis.

Een taxi bracht hen naar de zaak van mr. Morton in Lincolnstreet.

Zij lieten de auto voor de deur wachten en gingen den winkel binnen.

Een jonge man, dien Raffles bij zijn vroeger bezoek in den winkel niet had gezien, stond achter de toonbank om hun te woord te staan.

Raffles groette hem eenigszins van uit de hoogte, zooals vaak de gewoonte is van rijke nietsdoeners en vroeg:

„Is mr. Morton te spreken?”

„Het spijt mij zeer”, antwoordde de gevraagde, „mr. Morton is voor eenige dagen op reis en ik vertegenwoordig hem”.

„Dat verbaast mij”, antwoordde Raffles. „Ik heb met mr. Morton een gewichtige afspraak, want ik wilde een kostbaar paarlensieraad van hem koopen”.

De Groote Onbekende merkte op, dat op het gelaat van den jongen man een uitdrukking van verlegenheid zichtbaar werd. Na eenige aarzeling echter antwoordde hij:

„Zeker, mijnheer, dat komt uit. Ik herinner mij, dat mr. Morton mij van uw bezoek op de hoogte heeft gesteld en mij heeft bevolen, u verschillende paarlensnoeren te laten zien.”

De oogen van Raffles vonkelden bij het hooren van deze woorden en kregen een koude, scherpe uitdrukking.

Hij had zijn prooi in zijn macht.

Hij had nòch een afspraak met den juwelier

gemaakt, nòch over den aankoop van paarlen gesproken. Dat de jonge man voorgaf er van af te weten, was voor Raffles het bewijs, dat er bedrog in het spel was.

„Maar kan ik de sieraden zien?” vroeg hij.

„Het spijt mij dat ik u moet teleurstellen,” antwoordde de jonge man, „ik zond ze hedenochtend aan een dame, die ook voornemens is. ervan te koopen”.

„Uw manier van zaken doen verbaast mij zeer”, zei Raffles op scherpen toon. „Ik betaalde reeds de helft van den prijs aan mr. Morton en ontving daarvoor een quitantie van hem, zoodat hij in geen geval het recht heeft, de stukken te verkoopen vóór ik mijn keuze had gedaan”.

„Ik vraag u wel excuus”, verontschuldigde zich de jonge man, die, zooals Raffles zag, zijn verlegenheid trachtte te verbergen, „mr. Morton schijnt het vergeten te hebben. Hij moest inderhaast op reis”.

„Wanneer kan ik de paarlen dan krijgen?” vroeg Raffles.

„Ik zal ze waarschijnlijk binnen een paar uur terug hebben”, luidde het antwoord, „als u dan wellicht terug kunt komen. . . .”

„Het is goed”, knikte de Groote Onbekende, „als ik tijd heb, zal ik vanavond nog eens terugkomen. Anders kom ik morgenochtend om negen uur, want de paarlen zijn bestemd om ten geschenke te worden gegeven op een feest, dat morgen gevierd wordt.”

Met een korten groet verliet hij met Brand den winkel.

Toen zij in de taxi zaten, zei Raffles:

„De muizen zitten in de val. Ik vergiste mij dus niet. Daar is, ondanks onze wereldberoemde politie, een reusachtig misdrijf gepleegd. Ik wed een pond tegen een pruimepit!”

„Jij hadt detective moeten worden”, lachte zijn secretaris, „want je bezit de grootste bekwaamheden voor dat beroep”.

Raffles antwoordde glimlachend:

„Mijn beste Charly, om de inbrekerssport goed te kunnen beoefenen, moet men allereerst een geboren detective zijn.

„Maar het beroep van detective is vrijwel nutteloos voor de menschheid, want heb je wel ooit gehoord, dat de heeren der Londensche politie de bestolen of bedrogen lieden ooit weer in het bezit van hun eigendom hebben gesteld? En ik beweet, dat een goed detective dit behoort te doen. Met de inhechtenisneming van een misdadiger bewijst men dien bestolene slechts een halven dienst en een nadeel aan het overige deel der maatschappij”.

„Een nadeel?” vroeg Brand.

„Ja zeker”, luidde het antwoord, „want die

man wordt in de gevangenis onderhouden, op kosten der anderen".

Bij deze woorden bleef de auto staan voor het huis van Lord Lister in Regent Park.

"Als je vanavond nog een bezoek in den winkel van den juwelier wilt brengen, mogen we wel eenige voorbereidende maatregelen nemen", meende Brand.

"Vanavond ga ik er niet heen", antwoordde Lord Lister, "maar ik zal, zooals dat mijn gewoonte is, mijn bezoek in het nachtelijk uur brengen. De paarden zullen zeker aanwezig zijn en dat is het voornaamste doel van mijn bezoek. Ik ga niet graag tevergeefs".

Hij verzonk na die woorden in een diep nadenken, waarin Brand hem niet wilde storen.

Hij wist, dat een dergelijk stilzwijgen bij Raffles steeds het begin van een groot plan was.

Raffles hield ervan, tegen den avond een wandeling te maken langs het Victoria Embankment, de wonderschoone kaden van de Theems. Zoo ook ging hij dien avond met Brand uit.

Dikwijls nam hij van zijn diner stukjes brood en vleeschrestjes mee om daarmee de boven het water vliegende meeuwen te voederen.

Hij schepte behagen in deze elegante zeevogels.

Ook heden haalde hij uit zijn overjas een hand vol broodkorstjes te voorschijn en begon de dieren te voeren.

Als een beweeglijke, dwarrelende sneeuw-wolk omringden de vogels hem en sommige waren zoo behendig, dat zij hem de stukjes brood uit zijn hand pikten.

Voorbijgangers bleven staan naar het schilderachtige tooneeltje te kijken, zelfs een politie-agent ging naast Raffles staan en glimlachte.

Brand dacht met een spottenden trek op het gelaat:

"Als die man eens wist, wie deze dieren-vriend is — het geluk is hem zoo dichtbij en toch zoo veraf!"

Plotseling klonken de schelle stemmen van courantenjongens, die met verschillende extradities kwamen aandraven.

Iedereen wendde zich tot hen.

Wat was er nu weer gebeurd? — vroeg men zich af.

Ook Raffles wierp haastig zijn laatste stukjes brood naar de vogels en luisterde naar het geschreeuw der jongens:

"Petrosino, de schrik van de Maffia, in Palermo vermoord!"

Dadelijk ging Raffles naar den dichtstbijzijnden jongen om een blad te koopen.

Met een somberen trek op het gelaat doorvloog hij bij het licht van een straatlantaarn het nieuwsbericht en gaf het daarna aan Brand.

Vol belangstelling las deze het volgende:

Een Amerikaansche Detective vermoord.

De Wraak der Maffia.

(Eigen draadbericht.)

Rome, 13 Maart.

Petrosino, de beroemde New Yorksche detective, de schrik van het geheime verbond der Manovera, werd hedennacht te Palermo doodgeschoten.

Petrosino, Siciliaan van geboorte, was om tot nu toe onbekende redenen, in zijn geboorteland teruggekomen. De Zwarte Hand had hem sinds lang ten doode gedoemd.

De politie vond in de portefeuille van den vermoorde veel documenten, betrekking hebbende op het geheime genootschap en brieven van den Italiaanschen minister van justitie *Leonardi*.

Men kent de daders niet, het zijn waarschijnlijk leden van de Maffia, die de bevelen van hun Amerikaansche broeders stipt gehoorzamen. — —

Charly Brand legde de courant neer en sprak:

"Een griezelige vereeniging."

"De courant vergist zich", antwoordde Raffles, "het hoofd-comité van de Zwarte Hand bevindt zich niet in New-York, maar in Londen."

"Hoe weet je dat? Ben je al in aanraking geweest met die gevaarlijke bende?"

"Ik weet het van Petrosino zelf."

Brand keek vol belangstelling zijn vriend aan.

"Ken je Petrosino?" vroeg hij.

"Ja, mijn beste Charly! In New-York noemde men hem den Italiaanschen Sherlock Holmes. Hij was de schrik van alle naar Amerika gevluchte Italiaansche misdadigers. Hij wist, dat zij hem duizenden keeren den dood hadden toegezworen, maar hij beweerde altijd: ik doe mijn plicht en als het mijn tijd is, dan zal ik sterven, niet eer."

"Dat is zeer interessant, wat je mij daar vertelt. Misschien wil je mij nog wel wat meer verhalen van je ontmoeting met dien Italiaanschen Sherlock Holmes-Petrosino."

Het gebeurde uiterst zelden, dat Raffles van zijn verleden vertelde. Voor hem was alles wat gebeurd was, voorgoed afgedaan.

„De dooden en het doode moet men laten rusten,” was een zijner lijfspreuken, „het spreken hierover werkt ontstemmend.”

Raffles stak een sigarette aan en vervolgde met Brand zijn wandeling.

Eenige oogenblikken liepen zij zwijgend voort, daarop sprak hij:

„Het is eigenaardig. Terwijl ik de meeuwen voederde, dacht ik aan Petrosino en alsof de doode mij nog een teeken wilde geven, las ik in hetzelfde oogenblik het courantenbericht.”

„Je was blijkbaar zeer bevriend met hem.”

Raffles' gelaat nam een uitdrukking van oprechte droefheid aan.

„Ik was een tijdlang zeer bevriend met hem en hij was een prachtmensch. Iemand, die edel dacht en handelde. Alleen uit idealisme aanvaardde hij het gevaarlijke beroep.

„Geen enkele natie der wereld — zelfs China niet — bezit een zoo duivelsche misdadigersklasse als Italië.

„Bij hen vergeleken zijn de Engelsche en Duitsche boeven goede, brave kerels. Die Italianen echter doen denken aan de tijden van Nero. Een duivel zou geen afschuwelijker misdaden kunnen bedenken, dan deze Italiaansche Maffiaten — de leden van de Zwarte Hand.”

„Hoe kwam het, dat je aan Petrosino dacht?” vroeg Brand.

„In verband met den ouden Morton, den juwelier.”

„Dat begrijp ik niet.”

„De kerel, die mij voorloog, dat hij den heer Morton gedurende diens afwezigheid vertegenwoordigde, was een Italiaan.”

„Een Italiaan? En moet hij daarom een misdadiger zijn?”

„Petrosino heeft mij ervan overtuigd, dat honderd uitgeweken Italianen gelijk staan aan driehonderd misdadigers.”

Brand schudde het hoofd en Raffles vervolgde glimlachend:

„Zij zijn erger dan gevaarlijk, mijn jongen. Jouw hersens zouden niet in staat zijn, schanddaden uit te denken zooals deze schurken ze uitvoeren.”

„Hoe leerde je Petrosino kennen?”

„Vijf jaar geleden in New-York, toen ik mij daar bevond op mijn wereldreis, juist terugkomend uit Japan en in gezelschap van een reismakker, een Oostenrijksch jong en levenslustig officier, zekeren baron von Rhoden. Ik was toen nog alleen Lord Edward Lister en vermoedde niets van mijn tegenwoordig bestaan als John Raffles. In die dagen leerde ik Petrosino kennen.”

Hij zweeg en stak haastig zijn sigarette in

den mond, als iemand, die onaangename herinneringen wil wegblazen.

En zonder dat Brand hem meer behoefde te vragen, ging Raffles voort:

„Wij waren beiden — de baron en ik — voor het eerst in New York. Zonder gids — alleen met een plattegrond van de stad — trokken wij de reuzenstad door en kwamen op een goeden dag in de Italiaansche wijk. Wij vermoedden niet, hoe gevaarlijk het daar was.

„Het eigenaardige, bonte gewoel in die straten interesseerde ons.

„Er werden processies gehouden ter eere van den een of anderen heilige.

„De straten waren versierd met vlaggen en guirlandes, altaren, heiligenbeelden en honderden brandende waskaarsen waren overal ongesteld.

„Dit was niet het gewone New-York, maar Napels in New-York.

„Het Amerikaansche volk is zeer inschikkelijk tegenover zijn nieuwe medeburgers en zoodoende hebben de Italianen een groote wijk van New-York geheel kunnen inrichten als Italiaansche kolonie. Petrosino schatte het aantal bewoners dezer kolonie op driemaal honderdduizend zielen.”

„Dat is evenveel als de bevolking bedraagt van een der grootste Italiaansche steden,” riep Brand verbaasd uit.

„Ja en je moogt gerust zeggen, de grootste Italiaansche misdadigerskolonie, — hernam Raffles. Het is voor de Amerikaansche detectives en politieagenten een absolute onmogelijkheid, daar hun dienst uit te oefenen. Daarom stelde de Amerikaansche regeering Italiaansche bijzondere detectives aan, waarvan Petrosino de leiding op zich nam.”

„Wil je mij vertellen, hoe je hem hebt kennen? Ik brand van nieuwsgierigheid!”

„Door een vreeselijke gebeurtenis leerde ik hem kennen. Ik noemde je reeds den naam van baron Von Rhoden.”

Brand knikte bevestigend.

„Hij beging de domheid op een onzer tochten door de Italiaansche wijk verliefd te worden op een zwartoogige Siciliaansche.

„Zij was blijkbaar de dochter van een kastelein. Wij waren het wijnhuis binnengegaan om daar een echt Italiaansch diner te bestellen en het meisje bediende ons. Dadelijk bemerkte ik, dat zij sterk koketteerde met den baron en dat hij haar blikken beantwoordde.

„De Italiaansche wijn deed zijn bloed sneller vloeien.

„Zonder op mijn waarschuwing te letten, bleef hij met haar flirten en gaf, toen wij heen-

gingen, een biljet van een dollar als fooi, wat zij met een verleidelijk glimlachje aannam.

„Sinds dat oogenblik begon de baron mijn gezelschap lastig te vinden.

„Hij lachte om mijn waarschuwingen en daar ik noch zijn voogd, noch een familielid van hem was, en dus niets over hem te zeggen had, kon ik hem verder niet beschermen.”

Raffles zweeg en stak een nieuwe sigarette aan. De lucifer trilde in zijn hand.

Brand merkte hieraan, dat zijn vriend aan iets verschrikkelijks dacht. Hij was dat niet van hem gewoon.

Reeds vreesde hij, dat Raffles niet verder zou vertellen, toen deze vervolgde:

„Ik had den baron in drie dagen niet gezien, toen de gérant van het hotel in mijn kamer kwam en mij zeer ontsteld vroeg, of ik niet wist waar de baron zich bevond.

„Sinds twee dagen was hij niet in het hotel geweest, al zijn eigendommen lagen onaangevoerd, er waren gewichtige brieven voor hem gekomen, de consul had meerdere malen naar hem gevraagd, enzoovoorts.

„Ik wist geen antwoord te geven, maar een zekere ongerustheid maakte zich van mij meester.

„Wat was er met den baron gebeurd?

„Dadelijk herinnerde ik mij de ontmoeting in de herberg tusschen den baron en de Siciliaansche.

„Ik besloot, dadelijk nasporingen te gaan doen.

„Binnen eenige uren bevond ik mij in de herberg, die in de 136ste straat in New-York ligt.

„Toen ik het lokaal binnentrad, was het gevuld met een half dozijn Italianen, die luide door elkaar praatten.

„Bij mijn binnenkomen zwegen zij en wierpen mij wantrouwende blikken toe.

„Elk dezer kerels had een misdadigers-tonie. Toonbeelden van schurkachtigheid.

„Ik deed, alsof zij mij volmaakt onverschillig waren en bestelde bij den waard een flesch Chianti, de bekende, Italiaansche volkswijn.

„Breng ze ongeopend!” beval ik, daar een plotseling wantrouwen mij aan allerlei verdooingsmiddelen deed denken.

„Toen de herbergier de flesch op mijn tafeltje zette, vroeg ik naar zijn mooie dochter.

„Mariette is de stad uit”, antwoordde hij met onverschillig gelaat. „Als u haar spreken wilt, moet u over een week terugkomen.”

„Ik dronk eenige glazen wijn, betaalde en ging naar mijn hotel terug.

„Ik was kalmer geworden. Maar toch was ik overtuigd, dat het plotselinge vertrek der Ita-

liaansche en het verdwijnen van den baron verband met elkaar moesten hebben.

„Den volgenden dag werd ik door de middagbladen uit mijn rust opgeschrikt.

„Ik liep langs Broadway en deed eenige inkoop voor mijn aanstaand vertrek, toen de courantenjongens iets schreeuwden, dat iedereen deed stilstaan.

„Afschuwelijk was de tijding:

„Het in stukken gehakte lijk in het vat op Broadway.”

„Ik kocht een courant en las:

„Hedenochtend deden eenige straatreinigers tegen acht uur op den hoek van Broadway en de 136e straat een ontzettende ontdekking. Een wijnavat, dat vlak bij het trottoir stond en dat door duizenden achteloos werd voorbijgegaan, wekte de opmerkzaamheid der beide arbeiders en een van hen lichtte een zak op, die het vat bedekte.

„In het volgende oogenblik week hij met een kreet van afschuw terug.

„Een afgehakt hoofd staarde met glazige oogen uit het vat.

„Spoedig had zich een menigte menschen rondom de vreeselijke vondst verzameld.

„De chef van politie Drummond snelde met zijn detectives naar de plaats van de misdaad en onderzocht den afschuwelijken inhoud van het vat.

„Men vond het geheel in stukken gehakte lichaam van een ontkleeden man.

„Geen enkele bijzonderheid verraadt de geheimzinnige afkomst van den vermoorde. Men vraagt zich af wie hij kan zijn?”

„Ik stond secondenlang na te denken en staarde op het nummer der courant.

„Dat is baron Rhoden!” zei een inwendige stem.

„Ik rilde en trachtte tevergeefs deze gedachte van mij af te zetten.

„Een uur later brachten de nieuwsbladen een ander bericht:

„Petrosino aan het werk!”

„De Zwarte Hand heeft den man in het vat vermoord!”

„Het artikel luidde:

„Petrosino, de chef van onze Italiaansche geheime politie, heeft het onderzoek in deze moordzaak ter hand genomen en ontdekte, dat het vat een wijnavat is, zooals de Italianen uit Sicilië krijgen. Ook de manier, waarop de ongelukkige vermoord is, duidt met alle stelligheid op Italianen. Men heeft hem waarschijnlijk met een scheermes de keel afgesneden. Blijkbaar heeft men hier weer te doen met een slachtoffer van de Zwarte Hand. Petrosino roept ieder op, die iemand vermist, om den

vermoorde in oogenschouw te nemen. De ongelukkige is ongeveer 30 jaar oud, heeft blond, op militaire wijze, kortgeknipt haar, een kleine blonde knevel, grijsblauwe oogen; lengte 1.69 M., goedverzorgde handen, die erop wijzen, dat hij tot den beteren stand behoort. Aan den pink en wijsvinger der rechterhand moet de vermoorde ringen gedragen hebben."

"Mijn haren rezen ten berge, toen ik dat las. Ik weet niet, hoe ik in een auto ben gekomen en in de lijkenkamer van het hoofdbureau van politie.

"Slechts enkele minuten waren verlopen tusschen het oogenblik, dat ik het courantenbericht had gelezen, en ik achter de ruit van de lijkenkamer de verglaasde oogen van baron Von Rhoden zag, die mij vol ontzetting schenen aan te staren.

"Met een kreet wankelde ik terug.

"Ik was zoo ontgaan, dat ik een steun zocht en die werd mij verstrekt door een man met een ernstig en waardig uiterlijk. Het was Petrosino!

"Hij ondersteunde mij, leidde mij uit het vertrek, naar zijn bureau en vroeg:

"Hebt gij den doode herkend?"

"Ja", antwoordde ik, "het is mijn reismaker, een Oostenrijksch officier, baron Von Rhoden genaamd."

"Vergist gij u niet? Zijt ge er beslist zeker van?" vroeg hij.

"Ik ben er absoluut zeker van," antwoordde ik. "Hij is sinds vier dagen uit het hotel verdwenen."

"Zijt gij in staat mij inlichtingen te geven of uw vriend onder de hier wonende Italianen kennissen of liever — vijanden had? Eigenlijk is elk Oostenrijker een vijand der Italianen. Het kan een politieke moord zijn."

"Dat betwijfel ik, Mr. Petrosino," zei ik.

"Waarom?"

"Ik vertelde nu van onzen zwerftocht door de Italiaansche wijk. Met gespannen aandacht luisterde Petrosino. Hij kon nauwelijks het slot van mijn beknopt verhaal afwachten. Hij trilde van ongeduld, om het spoor te volgen.

"Zoudt gij mij dadelijk kunnen vergezellen?"

"Ik knikte bevestigend.

"Petrosino wendde zich tot een zijner ambten:

"Laat dadelijk een auto voorkomen!"

"Binnen eenige seconden bevonden wij ons in de taxi en snelden langs Broadway naar de door mij aangeduide herberg.

"Op eenigen afstand van het huis liet Petrosino den chauffeur stilstaan.

"Hebt gij wapens bij u?" vroeg hij, voordat wij de herberg binnentraden.

"Ik toonde hem mijn revolver.

"In ordel!"

"Daarop gingen wij samen naar binnen.

"Duidelijk bemerkten wij, dat de waard ontsteld opkeek, toen wij tegenover hem stonden.

"Er waren slechts twee gasten in de gelagkamer.

"Ik herkende in hen twee der kerels van den vorigen dag.

"De een was blijkbaar van reusachtige lichaamskracht.

"Hallo, Signore Toni Oliva!" riep Petrosino tot den waard, terwijl hij hem de hand reikte.

"Veel eer, Signore Petrosino!" antwoordde de herbergier, zijn vuil-geel gelaat tot een vriendelijken grijnslach vertrekend, "wat verschaft mij het genoegen, U bij mij te zien?"

"Petrosino had de eigenaardige gewoonte, nooit gebruik te maken van een masker of vermomming. Hij hield ervan, regelrecht op zijn doel af te gaan. Hij bediende zich nimmer van list, maar trad altijd overdonderend op.

"Kom eens hier, Signore Oliva, ik moet u spreken, zonder dat het buffet ons van elkaar scheidt," zei hij kalm.

"Een boosaardige uitdrukking verscheen in de oogen van den waard, maar toch kwam hij, hoewel aarzelend achter de toonbank vandaan.

"Wat wilt gij van mij?" vroeg hij.

"Een kleinigheid. Kijk dezen heer eens goed aan. Kent gij hem?"

"De herbergier haalde de schouders op.

"Neen, Signore!"

"Neen? Neem den tijd en kijk hem goed aan. Hebt ge hem nooit gezien?"

"Neen!"

"Op het volgende oogenblik weerklonk een woeste kreet, daarna het rinkelen van ijzer.

"Petrosino had met groote handigheid den waard de handboeien omgedaan.

"Miserabile!" vloekte de geboeide en wendde zich om naar de twee aanwezige Italianen, die onmiddellijk aanstalten maakten om den waard ter hulp te komen.

"Petrosino had een revolver te voorschijn gehaald. Hij kende de knapen.

"Blijft zitten!" beval hij, "geen stap voorwaarts! Ik hoop, dat gij Petrosino kent. Hij schiet altijd raak!"

"Ellendige hondenvanger!" mompelde de Hercules met een blik vol haat.

"Petrosino lette niet op dien uitroep en wendde zich opnieuw tot den geboeide:

"Waar is het meisje, dat hier tot voor korten tijd bediende?"

"De stad uit."

„Waarheen?"

„Vervloekt! vraag een ander uit! Wat gaat het jou aan, waar Marietta zit!"

„Mooi!" zei Petrosino en opende de straatdeur. Hij floot.

„Als paddestoelen uit den grond verschenen van alle kanten een dozijn der meest gevreesde lieden van Petrosino, alle bekwame en moedige mannen.

„Zij waren hem ongemerkt gevolgd.

„Wil je nu vertellen, waar Marietta is?" riep Petrosino den waard toe.

„Een half gesmoord „Neen!" was het antwoord. In het volgende oogenblik paste Petrosino den beruchten, door alle misdadigers gevreesden, „derden graad" toe.

„Een vuistslag, waarop bliksemsnel een half dozijn andere volgden, trof het gelaat van den herbergier en deed hem luid schreeuwen van woede en pijn.

„Een pauze volgde.

„Petrosino wist hoe hij zijn misdadige landgenooten moest aanpakken en wachtte op antwoord.

„Opnieuw hief hij zijn hand op, maar nu kromp de waard ineen en riep uit:

„Sla niet! Ik zal alles vertellen! Zij is hier in huis. Maar bij alle heiligen, Signore, ik zweer het u, wij hebben niets te maken met den verdwenen Duitscher!"

„Koud en scherp keek Petrosino hem aan.

„Wie beschuldigt u ervan iets te maken te hebben met den verdwenen Duitscher?"

„Sidderend stond de waard tegenover hem, zijn knieën schenen hem niet meer te kunnen dragen.

„Hij zag in, dat hij een domheid had begaan.

„Geef antwoord, Oliva!" drong Petrosino aan.

„Het stond in de couranten. Ik heb eerst nu dien heer, die bij u is, herkend. De Duitscher was met hem in de herberg."

„Hoe weet je, dat hij de verdwenene is? Kende je zijn naam?"

„Weer sidderde de waard.

„Hij was niet tegen Petrosino opgewassen. Plotseling viel hij op zijn knieën en smeekte om genade.

„Petrosino keek hem aan met een minachtenden blik.

„Je kunt ongestraft heengaan, als je vertelt, wie de misdaad heeft gepleegd."

„De waard noemde eenige namen.

„Plotseling weerklonk een afschuwelijk gehuil.

„De Hercules, die al dien tijd onbeweeglijk had geluisterd, was naar den knielenden waard

gesprongen, had hem van achteren in de haren gegrepen, zijn hoofd achterover gebogen en met reuzenkracht hem een mes in den hals gestooten.

„Dit alles was sneller gegaan dan de tijd, dien men noodig heeft om het te vertellen.

„Onmiddellijk daarop knalde een schot.

„De Hercules hief de armen in de hoogte, stiet een halfverstikten kreet uit en viel, met het gezicht naar beneden, over het lijk van zijn slachtoffer heen.

„Onverschillig stak Petrosino zijn revolver weer bij zich.

„Hij was het, die geschoten had.

„Daarop boog hij zich neer en sloeg de hemdsmouwen van den rechterarm van de beide dooden op.

„Alle detectives keken vol belangstelling toe. Op de armen was een kleine tatouering zichtbaar.

„Een zwarte hand.

„De Maffia", sprak Petrosino, „ik heb het dadelijk gedacht. Nu zullen wij het zwarte lokvogeltje vangen en daarna hen, wier namen ik van Oliva heb vernomen."

„Met eenige detectives doorzocht hij het huis.

„Niets werd echter gevonden.

„Marietta, die ongetwijfeld den ongelukkigen baron in de handen van de Maffia had gespeeld, was gevlucht.

„Maar in den kelder van de herberg werden gewichtige bewijzen gevonden omtrent de medeplichtigheid van den waard.

„Een ruimte in de kelderafdeeling was, als een slagerswerkplaats, geheel met bloed bevlekt.

„Hier moest de ongelukkige uit den weg zijn geruimd.

„Ook de kleeren van den vermoorde werden in een kist gevonden, en zoo bevonden zich in den kelder een aantal ledige wijnvaten, die er precies zoo uitzagen als de ton, waarin het verminkte lijk gevonden was.

„Nu begon Petrosino een ware jacht te houden op de medeplichtigen van den waard.

„Acht Maffiaten bracht hij achter slot en grendel, maar Marietta bleef onvindbaar.

„Ook de beweegreden tot den moord op den baron werd vastgesteld.

„Hij had op den dag van zijn dood vijfduizend dollar bij zich." — — — —

Raffles, die dit alles op bedaarde en kalme wijze had verteld, wreef met de hand over zijn voorhoofd en nam zijn hoed af, om zijn verhit hoofd af te koelen.

Het was het langste verhaal, dat Raffles ooit had gedaan.

Hij keek op zijn polshorloge.

Het was zeven uur.

Hij schudde zich even, alsof hij alle onaangename gedachten wilde verjagen en zei: „Wij gaan soupeeren, mijn jongen, en dan aan het werk.“

Plotseling bleef hij midden op straat staan en floot zachtjes.

Verbaasd keek Brand hem aan.

„Wat is er?“ vroeg hij.

Een diepe zucht ontwong zich aan de borst van Raffles.

„Nu weet ik, waarom ik aan Petrosino moest denken en aan het verminkte lijk in het vat en aan het zwarte lokvogeltje — aan Marietta.

„Verduiveld, Charly — het noodlot kan grillig zijn — ik heb eindelijk de zwarte Marietta ontdekt — zij is de dame met de dievenlantaarn!“

„Werkelijk?“

„Ik verwed er een kapitaal om!“

„Dus hebben wij hier met Maffiaten te doen?“

„Zeer zeker, mijn jongen. Dat wordt een interessant stukje werk. Misschien kan ik den ongelukkigen Petrosino nog in zijn graf een genoeg doen en de Maffiaten, de zwarte Marietta, eindelijk aan den rechter overleveren.“

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst? Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Een dief in den nacht.

Niemand zou in de twee als arbeiders verkleede mannen, die tegen twee uur in den nacht met de handen in hun broekzakken, verkleumd langs de huizenrijen slenterden, den gevreesden gentleman-inbreker John Raffles en diens vriend Charles Brand herkend hebben.

Zoo kwamen zij ook door Lincolnstreet en voorbij den winkel van den juwelier Morton.

Als naar gewoonte was de winkel inwendig verlicht. Eenige van de groote, elektrische kronen bleven den geheelen nacht branden, terwijl de groote spiegelruit beschermd werd door een stalen rolluik, dat in het midden eenige openingen had, waarvoor tralies waren aangebracht.

Aldus was het onmogelijk de ruit of de deur te forceeren, terwijl, wanneer zich een inbreker langs den achterkant toegang had verschaft, men deze van de straatzijde af kon zien.

Het was de gewoonte der surveilleerende politie-agenten, om gedurende hun nachtelijke wacht nu en dan een blik door de openingen te werpen, ten einde te kunnen constateeren, dat alles veilig was.

De Groote Onbekende bleef eenige seconden staan om het korte tabakspijpje, dat hij in den mond had, aan te steken. Toen een politieagent op dit oogenblik voorbijkwam, mompelde Raffles een lerschen vloek, spuwde meerdere malen voor zich uit en ging daarna verder.

Tien huizen voorbij den winkel van Morton bleef hij opnieuw staan. Het was voor een oud gebouw in oud-Engelschen stijl. Het was slechts drie ramen breed en in de kelderruimte bevond zich een papierhandel.

Nadat Raffles eenige malen naar rechts en links had gekeken en geconstateerd had, dat de politie-agent den hoek om was, haalde hij een looper te voorschijn waarmee hij de huisdeur opende.

Haastig duwde hij Brand in de donkere gang, trad toen zelf binnen en sloot de deur weer dicht.

Een oogenblik bleef hij luisterend staan, toen de schreden van een voorbijganger hoorbaar werden. Eerst toen deze niet meer vernomen werden, keerde hij zich om en haalde uit zijn zak een voortreffelijk bewerkte electriche lantaarn te voorschijn, bij wier wit licht de muren van de smalle gang zichtbaar werden, waarin balen papier en kisten tot aan de zoldering waren opgestapeld.

Brand keek een weinig ongerust om zich heen, maar de groote onbekende, die dit opmerkte, zei:

„Wees onbezorgd Charly, zaken van deze soort houden er geen nachtwakers op na. Hier bevindt zich zelden iets, wat de moeite waard is om meegenomen te worden. Ga nu mee naar de hoogere verdiepingen.

Zij klommen nu naar boven tot op zolder. Hier opende de Groote Onbekende een houten deur en dadelijk daarna bevonden zij zich onder het schuine, spitse dak van het huis.

„Je zult een beetje moeten klimmen ouwe jongen,” fluisterde Raffles, terwijl hij een dakvenster opende, „trek je schoenen uit en deze gummi-schoenen aan, opdat je niet uitglijdt. Het zijn hier in de straat allemaal oude huizen met spitse gevels en men kan daar niet zoo gemakkelijk overheen wandelen als over platte daken. Wees voorzichtig!”

Raffles haalde twee paar gummi-schoenen uit zijn zak, trok zelf eveneens een paar aan en klauterde toen door het venster op het dak.

Een oogenblik later kropen zij op handen en voeten voort. De huizen waren bijna allen van dezelfde hoogte. Toen zij ongeveer den halven weg hadden afgelegd, ging Raffles schrijlings zitten om een oogenblikje uit te rusten en noodigde zijn vriend uit, hetzelfde te doen.

„Deze dakenwandeling doet mij denken aan een bestijging van den Mont Blanc,” fluisterde de Groote Onbekende. „Ik moest met mijn gids twee uur achtereen langs een bevroren weg kruipen. Aan weerskanten van het spitse dak, dat sneeuw en ijs over een kloof hadden gevormd, was een afgrond van 1000 meter diepte. Het was een uitstekende oefening en ik denk nog dikwijls met groot genoegen aan die klimpartij terug.”

„Ik ben niets gesteld op dergelijke waaghalzerijen,” mompelde Brand. „Ik kan niet beweren, dat het zitje op dit dak mij zoo bijzonder aangenaam is en ik geloof, dat wij, als wij hier van vier verdiepingen naar beneden vallen, hetzelfde resultaat zullen bereiken als of wij een paar duizend meter van den Mont

Blanc neer zouden storten. Ik zal blij zijn, als ik weer vasten grond onder mijn voeten heb.”

„Wij zijn er gauw,” troostte zijn vriend hem en zwijgend vervolgden zij hun weg.

Toen zij het tiende dak bereikt hadden, lichtte Raffles een klein dakvenstertje op en krom naar binnen, terwijl hij zich aan Brand vasthield.

Toen hij half in het venster zat, riep hij zijn vriend toe, de spits van het dak los te laten en zijn hand vast te houden.

Men moest eenige meters langs het steile dak naar beneden glijden om het raam te bereiken.

Door een onvoorzichtige beweging liet Brand bij het naar beneden glijden de hand van zijn vriend los en, voordat deze hem weer had kunnen grijpen, gleed Brand langs het glibberige dak voorbij het raam.

Een oogenblik stakte Raffles' adem, hij verwachtte elke seconde het doffe vallen van een lichaam op de steenen te zullen hooren.

De seconden leken hem uren.

Zijn gedachten werkten koortsachtig; hoe zou hij zijn vriend kunnen helpen!?

Daar hoorde hij in het donker zacht zijn naam roepen. Een schok van vreugde doortilde hem: Brand moest dus een steunpunt gevonden hebben.

„Waar ben je?” vroeg Raffles zacht.

„Ik hang aan een schoorsteen,” klonk het terug, „kom me alsjeblieft helpen.”

„Dadelijk,” antwoordde Raffles en liet, onverschillig of hij gezien werd of niet, het licht van zijn electriche zaklantaarn over het dak schijnen.

Brand was ongeveer twaalf meter, tot aan de dakgoot, naar beneden gegleden en had daar een steunpunt gevonden aan een der ijzeren staven, die tot ondersteuning van een schoorsteen dienst deed. Hieraan hing hij. Slechts de helft van zijn lichaam was te zien, de andere helft hing over de smalle goot naar beneden.

„Ik kom al! Houd je vast,” riep Raffles met gedempte stem.

De Groote Onbekende knoopte zijn kiel los en wond een leeren riem van zijn lichaam af, die daar eenige malen omheen was gedraaid, een riem, zooals de Amerikaansche cowboys ze gebruiken.

Het eene uiteinde knoopte hij vast aan een ijzeren haak van het raampje, het andere eind bond hij om zijn middel.

Daarop gleed hij naar beneden.

Met groote krachtsinspanning boog hij zich over naar Brand en trok hem op het dak terug.

Daarop maakte hij den riem los en bond hem om Brand heen.

„Je knieën zullen wel trillen, arme kerel,” zei hij, „ik zal daarom alleen het raampje binnenklommen en jou met den riem naar mij toe hijschen. Ik had je al dadelijk moeten vast-sjorren.”

„Het zou beter zijn geweest,” antwoordde Brand, „want ik heb mijn knieën en handen bij die glijpartij geschaafd.”

„Beter dan dat je je nek hadt gebroken.”

Na deze woorden klom de Groote Onbekende als een kat langs het dak naar boven en kroop door het geopende raam.

Nu viel het hem gemakkelijk, zijn vriend op te hijschen en binnen een paar minuten stond deze naast hem op den zolder van het huis, waarin de winkel van juwelier Morton zich bevond.

Raffles, die zich op zijn nachtelijke tochten steeds van al het noodige voorzag, haalde een flesche cognac te voorschijn en liet Brand daaruit een paar slokken nemen.

Voldoende verkwikt volgde Brand nu zijn vriend. Door allerlei rommel liepen zij over den zolder en bereikten door een niet afgesloten deur de trap van het huis. Het was hier volslagen donker en geen geluid werd vernomen.

Zacht gleden zij langs de leuning naar beneden. Toen zij in de gang waren gekomen, begaf Raffles zich naar de kamer achter den winkel, waarin, naar hij begreep, de juwelier gewoonlijk sliep.

Daar deze op reis was, moest dus of de kamer leeg zijn, of de jonge man, die zich als vertegenwoordiger van Morton uitgaf, moest zich daar bevinden.

Raffles luisterde secondenlang aan de deur en toen hij geen enkel geluid vernam, drukte hij voorzichtig de kruk neer. Tot zijn groote verbazing opende de deur zich vanzelf met een zacht, piepend geluid.

De Groote Onbekende hield de deur onmiddellijk vast en, om alle verdere geluid te vermijden, haalde hij een oliespuitje te voorschijn uit zijn gereedschapstasch en smeerde de scharnieren. Daarop trad hij de kamer binnen.

Een ondeelbaar oogenblik liet hij het licht van zijn zaklantaarn door de kamer schijnen. Hij zag, dat het vertrek antiek gemeubeld was en dat aan de rechterzijde, dichtbij een kachel, het bed stond.

Hierin lag mr. Morton te slapen.

Eerst meende Raffles niet goed te zien, want de juwelier was immers op reis?

Onhoorbaar sloop hij naar de legerstede,

boog zich er over heen en luisterde. Na eenige minuten hoorde Brand, die op eenigen afstand was blijven staan, hoe Raffles fluisterde:

„Duivelsch! De man is dood! Kom eens hier, Charly!”

Brand sloop naderbij en zag, hoe de Groote Onbekende het licht van zijn zaklantaarn op het gelaat van mr. Morton liet vallen.

Lord Lister legde zijn hand op het voorhoofd van den juwelier en voelde, dat dit ijskoud was. Hij rolde het lichaam zacht heen en weer en onderzocht den hartslag.

Tevergeefs!

Morton bewoog zich niet meer en beide vrienden begrepen, dat zij een lijk voor zich hadden.

Nu begonnen zij het lijk te onderzoeken, om te zien of het lichaam teekenen van geweld vertoonde. Maar zij ontdekten niets.

„De man is vermoord”, zei Raffles tot Brand, „maar het is de vreemdste manier om iemand te vermoorden, die ik ooit heb ontdekt. Hij heeft geen enkele wond, zijn dood is mij een raadsel. Maar je ziet Charly, dat ik gelijk had.

Gisternacht zagen wij dezen man in zijn winkel staan en hedenmorgen vertelde een jongeman mij, dat mr. Morton op reis was. Ik ben nu nieuwsgierig om te vernemen, hoe dit alles in elkaar zit en vóór alles wil ik onderzoeken of de paalen nog in de brandkast liggen.”

Op dit oogenblik werden op de eerste etage schreden vernomen. Dadelijk doofde Raffles het licht uit en luisterde.

Hij vernam het onduidelijk gemompel van twee stemmen. Boven werd een deur geopend en duidelijk hoorden zij nu een mannenstem, die in gebroken Engelsch met Italiaanschen tongval zei:

„Je zult je vergissen, amigo mio. Maar neem je revolver in elk geval mee, wij zullen gaan kijken.”

„Zij komen”, fluisterde Brand. „Wat moeten wij doen?”

Raffles dacht eenige seconden na.

De kamer bood geen gunstige plaats voor een schuilhoek — en de beide Italianen zouden zeker alles doorzoeken.

„Ga naast den doode liggen”, beval Raffles, terwijl hij opnieuw zijn lantaarn liet ontgloeien.

Met een rilling van afschuw strekte Brand zich in het bed uit en Raffles legde het dekbed zoo netjes over zijn vriend heen, dat er niets meer van hem te zien was. Daarop ging hijzelf aan de andere zijde van het doode lichaam liggen, doofde het licht uit en trok het

dekbed nu ook over zichzelf heen, zoodat niets zijn aanwezigheid verried.

Door een kleine opening was Lord Lister in staat, de kamer te overzien. Hij herkende duidelijk den jongen man, die hem des middags had bediend, vergezeld door een ouderen. Deze laatste droeg een petroleumlampje en verlichtte daarmede het vertrek.

Zooals Raffles wel had vermoed, keken de mannen onder het bed, openden de kast en gingen daarna den winkel in. Na eenige minuten kwamen zij terug en de oudste zei:

„Je ziet, dat je je vergist hebt, of denk je misschien dat de doode weer levend is geworden en in zijn huis rondkijkt, of alles in orde is? Stel je gerust, die wordt niet meer levend.”

Maar eensklaps, met een kreet van ontzetting omknelde de jonge man den arm van zijn makker en riep:

„Alle heiligen! Pietro, de doode beweegt zich!”

„Je bent een lafaard!” sprak de persoon, die Pietro werd genoemd, „een groote lafaard. Het flikkerende licht bedriegt je!”

Maar op dit oogenblik werd ook hij door een verlammen schrik bevangen.

Met oogen vol ontzetting staarden beiden naar den doode en zagen, dat diens rechterarm zich langzaam ophief en een dreigende beweging tegen hen maakte.

Met een woesten gil namen zij de vlucht en snelden naar de trap. Raffles en Brand hoorden, dat zij de deur van hun kamer op de eerste étage zorgvuldig afsloten.

Dadelijk sprongen de vrienden nu uit het bed.

„Nu zijn wij ongestoord”, lachte Raffles, „den geheelen nacht. De bandieten komen niet

terug. Ik heb hun een grooten schrik bezorgd door den arm van het lijk te bewegen. Nu kunnen wij op ons dooie gemak de brandkast van Morton onderzoeken. Ga mee in den winkel, ga daar achter de straatdeur liggen en zoodra je schreden van een voorbijganger in de straat verneemt, geef je mij een teeken, opdat ik mij in den helderverlichten winkel onder de toonbank kan verbergen.”

Brand deed wat hem bevolen werd, terwijl zijn vriend zich met zijn tasch met werktuigen naar de brandkast begaf. Herhaaldelijk moest Brand het afgesproken teeken geven en telkenmale verborg Raffles zich onder de toonbank, totdat de voorbijganger het huis was gepasseerd.

Na een half uur werkens had hij de brandkast geopend en nam hij er een kistje uit met losse, geslepen diamanten en uit een etui een collier paarlen. Het waren tachtig buitengewoon mooie, matrose Indische paarlen.

Andere voorwerpen van buitengewone waarde vond hij niet in de brandkast en nadat hij deze had gesloten, verliet hij den winkel.

In de kamer van den doode vond hij in een lessenaartje kwitanties, briefpapier en ook eenige stempels van Morton.

Een dezer stempels drukte hij op een blanco kwitantie af, nam daarop van de schrijftafel een brief met de handteekening van Morton en stak dezen met de kwitanties in zijn borstzak. Hierna sloop hij met Brand langs de trap terug en samen verlieten zij het huis langs denzelfden weg, dien zij gekomen waren.

Een kwartier laten slenterden zij weer met de handen in de broekzakken, de Lincolnstreet door.

Tegen vier uur in den ochtend bereikten zij hun huis.

DUBEC RECLAME.

Reeds verschenen:
Mary Pickford en
Lillian Gish.
Thans: Constance Talmadge.

DERDE HOOFDSTUK.

Bedrogen gauwdieven.

Het was ongeveer negen uur van denzelfden ochtend, toen Raffles reeds weer met Brand den winkel van den juwelier Morton binnenging. De winkel was leeg en zij moesten een paar minuten wachten voordat de jonge man verscheen, die hen den vorigen dag had bediend.

Voordat Raffles iets kon zeggen, zei de jonge man op zenuwachtigen toon:

„Het spijt mij, u te moeten zeggen, dat ik nog niet in staat ben om u het paarlencollier te verkoopen, omdat de dame het mij nog niet terugzond. Ik ben bang, dat de ketting, dien ik naar een hotel zond, mij afhandig is gemaakt.

„Ik ben nog niet lang in het vak en blijkbaar te goed van vertrouwen geweest. Ik vrees, dat mijn patroon, als hij van de reis terugkomt, mij zal ontslaan, ik heb de politie reeds van het geval op de hoogte gesteld en men geeft mij wel hoop, dat ik het collier nog terugkrijg, maar daar zijt gij op het oogenblik natuurlijk niet mede geholpen. Ik kan u niet zeggen hoe het mij spijt.”

„Zoo,” antwoordde lord Lister, terwijl hij zijn portefeuille te voorschijn haalde, waaruit hij een kwitantie van mr. Morton nam. Dit kwitantie-formulier, dat hij des nachts had medegenomen, had hij thuis ingevuld tot een bedrag van 2000 pond sterling, met de opmerking, dat dit vooruitbetaalde bedrag teruggegeven zou worden, ingeval Morton het paarlencollier, dat 5000 pond sterling moest kosten, niet meer in zijn bezit had.

„Wees zoo vriendelijk, mij dan het bedrag van 2000 pond sterling terug te betalen” zei Raffles. „Ik wensch de paarlen nu niet meer te koopen.”

De jonge man trommelde zenuwachtig met de vingers op de toonbank en wist niet, wat hij moest antwoorden.

„Ik heb niet veel tijd,” sprak de klant. „U zult mij zeer verplichten met mij spoedig te helpen.”

„Het spijt mij,” antwoordde de verkooper. „Mr. Morton liet dat bedrag niet hier, gij moet geduld hebben tot mijn patroon terugkeert.”

Raffles amuseerde zich in stilte over den in het nauw gedreven misdadiger. Hij hield hem als een snoek aan den hengel.

„Het is jammer,” sprak hij, „maar ik heb mijn geld noodig om elders een paarlencollier te koopen. Ik geef u een uur den tijd. Gij kunt intusschen Mr. Morton telegrafeeren of op de een of andere manier het geld trachten ter leen te krijgen. Als ik het bedrag over een uur niet krijg, dan zie ik mij genoodzaakt, naar de politie te gaan en Mr. Morton wegens verduistering aan te klagen.”

Zonder te groeten verliet hij met Brand den winkel en begaf zich naar een restaurant aan de overzijde der straat.

Terwijl zij daar ontbeten, zei hij tot Brand:

„Een prachtige zaak. Die geschiedenis amuseert mij meer dan het beste blijspel. Deze misdadigers hebben geen moeite en tijd gespaard en bovendien een zware misdaad begaan om in het bezit van de zaak van den juwelier te komen en nu moeten zij, zonder dat zij er iets aan kunnen doen, hun geheelen buit aan mij overleveren. Meer dan 2000 pond sterling is het zilver- en goudwerk in den winkel waarschijnlijk niet waard, en bovendien heb ik de voorwerpen van de grootste waarde al uit de brandkast gehaald.”

Na een uur stond hij op en ging den winkel binnen. Hier stond thans behalve de jonge man ook diens oudere vriend.

De Groote Onbekende bemerkte direct, dat deze hem met wantrouwende blikken aanzag.

„Hebt gij het geld?” vroeg Raffles.

„Ja,” antwoordde de jonge man, „ik heb mij het geld verschaft, want ik kon mr. Morton niet bereiken.”

Hij opende de kas en nam daaruit verschillende pakjes Engelsch bankpapier, die hij Lord Lister overreikte.

Langzaam telde Raffles het papiergeld na en nadat hij de kwitantie op de toonbank had gelegd, stak hij het geld in zijn borstzak met de woorden:

„Het is vreemd, dat mr. Morton, met wien ik reeds jarenlang zaken doe en dien ik als een zeer stipt, ervaren koopman ken, zich dezen grooten verkoop aan mij laat ontglippen. Wilt u mijnheer voor mij groeten?”

Met een ironischen glimlach verliet hij het huis.

Toen hij de deur achter zich wilde dicht

doen, hoorde hij, hoe een der twee heeren op zachten toon: „Vervloekte kerel!” mompelde.

Raffles sloot de deur, stak een sigarette aan en ging vergenoegd rookend heen.

„Nu zal ik de schurken aan Scotland Yard overleveren”, zei hij tot Brand, „opdat mijn vriend Baxter weer wat te doen krijgt. Die kerel schijnt weer te slapen.”

In een taxi reed hij naar huis.

Na een half uurtje reeds verliet hij het huis weer, in de vermomming van een ouden, grijzen, Engelschen marinekapitein, met Brand, die verkleed was als roodharig Iersch bedienende en per auto begaven zij zich opnieuw naar de zaak van juwelier Morton.

Raffles maakte daarvoor thans gebruik van zijn eigen auto, een groote donkerblauwe limousine, die, als gewoonlijk, door den reusachtig sterken James Henderson, den trouwen chauffeur, die reeds vele jaren bij Raffles in dienst was, werd bestuurd.

Raffles had dit om twee redenen gedaan. In de eerste plaats wilde hij zich zoo deftig mogelijk voordoen en dat bereikte hij beter met zijn eigen fraaie auto dan met de gewoonlijke verflooze taxi's en ten tweede wilde hij graag Henderson in zijn nabijheid hebben, daar het zou kunnen zijn, dat hij diens enorm sterke vuisten en armen noodig had.

Hij liet de auto, nadat hij voor den winkel van Morton was uitgestapt, naar den hoek der straat rijden, om daar op hem te wachten. Met Henderson sprak hij af, dat deze op een zeker teeken onmiddellijk zou toesnellen.

Bij zijn binnentreden vond Raffles den jongen man bezig, verschillende kisten, met gouden en zilverwerken uit de kasten in te pakken.

„Ik kom hier”, zei hij, terwijl hij een brief te voorschijn haalde, die voorzien was van Morton's stempel, „naar aanleiding van een schrijven van Mr. Morton, dat deze mij een week geleden zond en waarin hij mij aanbood, zijn huis te koopen. Is de heer Morton aanwezig?”

„Het doet mij leed, maar Mr. Morton is tijdelijk afwezig, hij is op reis”, klonk het antwoord.

„Op reis?” herhaalde Raffles op den toon der grootste verbazing.

„Op reis? Maar Mr. Morton schreef mij toch, dat hij mij heden verwachtte.”

„Het spijt mij”, antwoordde de jonge man, „Mr. Morton moest eensklaps voor dringende zaken op reis”.

„Dat is erg jammer”, sprak de nieuwe bezoeker, „omdat ik slechts eenige uren verlof kon krijgen en reeds hedenavond naar mijn schip moet terugkeeren. Dan wilt gij zeker wel

zoo vriendelijk zijn, mij toch even het huis te laten zien?”

De jonge man wist niet, wat hij zou antwoorden; radeloos staaarde hij Raffles en Brand aan.

„Ik ken het huis van vroeger”, begon de vermeende koper weer, „als ik mij goed herinner, grenst aan dezen winkel een groote kamer met een uitgang naar de binnenplaats. Gij staat mij zeker wel toe, even te kijken?”

Zonder een antwoord af te wachten, liep Raffles achter de toonbank langs en reeds wilde hij de deur naar de kamer openen, toen plotseling de jonge man als een kat naar den indringer sprong, hem van de deur wegstiet en uitriep:

„Halt, mijnheer! Mr. Morton heeft mij uitdrukkelijk verboden, iemand gedurende zijn afwezigheid in de kamers toe te laten”.

„Maak u toch niet belachelijk”, antwoordde de kapitein, terwijl hij, quasi goedig, zijn rechterhand op den schouder van den jongen man legde. Tevergeefs trachtte deze zich hieraan te onttrekken. Met een ruk werd hij opzij geduwd en nog voordat hij iets had kunnen zeggen, had Raffles de deur naar de kamer geopend, terwijl een luide uitroep van goed voorgewende verbazing hem ontsnapte.

Hij staaarde naar den in het bed liggenden juwelier, wiens doodengelaat als uit was gekneet op het kussen lag.

Op dit oogenblik trachtte de jonge man, die nog steeds door Raffles werd vastgehouden, zich los te rukken en te vluchten.

Maar hier had Raffles op gerekend. Terwijl Brand naar de deuropening sprong om hem het vluchten te beletten, greep Raffles hem bij beide schouders en duwde hem met groote kracht op den grond.

Het hielp niets of de Italiaan ook tegenpartelde. Raffles was gespierd en lenig en binnen weinige oogenblikken had hij hem overmeesterd.

Hij bond den misdadiger nu een zijden zakdoek stevig om den mond, om hem het schreeuwen te beletten, bond vervolgens zijn handen en voeten met een dun sterk koord vast, zoodat hij zich niet verroeren kon en schoof zijn gevangene vervolgens onder de tafel.

Daarop begaf hij zich naar het in het vertrek aanwezige telefoontoestel, en liet zich verbinden met het hoofdbureau van politie, Scotland Yard.

„Zend dadelijk eenige bekwame mannen naar Lincolnstreet 16, huis van juwelier Morton”, verzocht Raffles den bedienenden beambte van Scotland Yard. „Er is daar een ernstige misdaad gepleegd.”

In minder dan tien minuten arriveerde een politie-auto voor den winkel en de Groote Onbekende, die door de etalage-vensters naar de personen keek, die er uitstapten, zei tot Brand: „Natuurlijk! Onze oude vriend, inspecteur Baxter, geeft zich persoonlijk de groote eer, een misdaad te ontdekken”.

Zoo was het. De inspecteur van politie betrad het eerst den winkel en John Raffles stelde zich aan hem voor als de kapitein der Engelsche marine, sir Charles Lobster. Met korte woorden vertelde hij, terwijl hij hem den brief van Morton toonde, waarvan de beambte niet kon vermoeden, dat lord Lister hem zelf had geschreven, dat de jonge man hem had voorgelogen en hem had verteld, dat de juwelier Morton op reis was, terwijl de man in de kamer achter den winkel dood in zijn bed lag. Deze leugen had hem aanleiding gegeven om de hulp der politie in te roepen.

„Ik dank u”, zei Baxter, op militaire wijze groetend, „wij zullen voorzichtigheidshalve den knaap dadelijk de handboeien aandoen”.

De beambten ontdeden den jongen man van de touwen en boeiden hem, maar terwijl zij hem de stalen banden om de polsen legden, verschoof de mouw van zijn onderarm en inspecteur Marholm deinsde plotseling terug, alsof hij een heet ijzer had beetgepakt. Hij zei tot Baxter, naar den ontblooten onderarm van den geboeide wijzende:

„Kijk eens naar die tatoeëring, inspecteur Baxter!”

Baxter, de beambten, John Raffles en Brand keken allen op en zagen op den linkerarm een zwart getatoeëerde rechterhand met uitgestrekte vingers.

„Het teeken van de „Zwarte Hand”, zei Baxter. — „Vervloekt! Wij hebben hier te doen met de zwaarste misdadigers. Die man daar is een lid van de geheime vereeniging der Italiaansche Camorra”.

Op dit oogenblik werd de deur der kamer opengeworpen, en de oudere makker van den geboeiden Italiaan snelde binnen, in de rechterhand een revolver, in de linker een dolk houdend.

„Maledetto!” brulde hij, „wat wilt gij hier?” „Jou gevangen nemen!” riep Baxter uit.

„De duivel hale jullie allen te zamen!” schreeuwde de Italiaan, terwijl hij zijn revolver op Baxter richtte.

Maar op hetzelfde oogenblik knalde achter Baxter een schot. Met een vloek liet de Italiaan de opgeheven revolver vallen en een bloedstroom vloeide uit zijn rechterhand. De detectives grepen hem, ontnamen hem den

dolk, en boeiden hem ondanks zijn hevigen tegenstand.

„Wie heeft op den kerel geschoten?” vroeg Baxter.

„Dat deed ik”, antwoordde Raffles doodbedaard, terwijl hij een cigarette aanstak.

De inspecteur van politie boog, en sprak:

„Dan hebt gij mij naar alle waarschijnlijkheid het leven gered, mijnheer!”

De zeeofficier glimlachte:

„Het is mij een groot genoegen, u in het leven te kunnen behouden, mijnheer de inspecteur! Ik zou u zeer missen!”

Terwijl Baxter nog over deze laatste raadselachtige woorden nadacht, klonk de stem van inspecteur Marholm, die zijn chef toeriep:

„Kijk eens, mr. Baxter! Ook deze man heeft op zijn linkerarm het geheime teeken der Camorra!”

Baxter wierp hierop een korten blik, daarna telefoneerde hij naar den politiearts, om hem te verzoeken den doode te onderzoeken.

Nadat deze gearriveerd was verklaarde hij, dat het onmogelijk was, voorloopig vast te stellen, of de juwelier een natuurlijken of een gewelddadigen dood gestorven was.

„Dan zullen wij het huis doorzoeken”, beval Baxter en allen begaven zich naar de hooger gelegen vertrekken.

Hier vonden zij echter niets verdachts. Slechts het stoffige en verwaarloosde aanzien toonde aan, dat de kamers dagenlang niet gereinigd waren.

In een der vertrekken verrieden de rondliggende kleedingstukken, dat het door een vrouw was bewoond.

Maar tevergeefs doorsnuffelden de detectives het huis; de dame was niet te vinden. En toch hoopten Baxter en Raffles beiden, van haar meer omtrent den dood van Morton te vernemen.

Waar was zij gebleven en wie was zij?

In deze kamer vond Raffles in een tafella een witten baard.

Vol belangstelling keken de detectives naar deze vermommen en braken zich tevergeefs het hoofd, tot welk doel hij gebruikt was.

Maar Raffles begreep het gebruik.

Hij hield den baard den oudsten Italiaan voor het gelaat en zei lachend:

„Hier is Mr. Morton, heeren, al lijkt hij ook niet sprekend!”

Een woedende blik werd hem door den geboeide toegeworpen.

Raffles had diens geheim ontdekt.

Deze Italiaan was een paar nachten te voren de valsche Mr. Morton geweest, die, inplaats

van den doode, de juweelen aan de dame in den winkel toonde.

Baxter had uit de aangrenzende huizen eenige bewoners laten halen om van hen te vernemen, wie de bedienden van den heer Morton waren geweest en of men misschien wist, waar zij gebleven waren.

Tot groote verbazing van inspecteur Baxter en ook van John Raffles, wezen de bureu van Morton den oudsten Italiaan aan als bediende van den overledene.

Daarentegen konden zij geen inlichtingen geven betreffende het uiterlijk van de huishoudster en de beide geboeide Camorristen zwegden.

Alleen Raffles wist, hoe de huishoudster er uitzag. Het moest de dame zijn, die hij in den nacht met de dievenlantaarn in den winkel had gezien, een mooie, blonde vrouw. Een niet alledaagsch gezicht en Lord Lister beloofde zichzelf, dat hij deze dame onder de demimondaines in het Piccadilly-Circus of na theatertijd in de Strand-restaurants wel zou vinden.

Hij nam afscheid van inspecteur Baxter en beloofde, hem den volgenden dag in Scotland Yard te zullen opzoeken.

Toen Lord Lister den winkel reeds verlaten had, riep Baxter tot detective Marholm:

„Loop den kapitein na, ik vergat, hem naar zijn adres te vragen!”

Marholm holde, zoo snel zijn beenen hem konden dragen, Raffles na, en ontdekte hem, toen hij juist op het punt was, in zijn auto weg te rijden.

„Wacht als het u belieft, een oogenblikje!” riep hij bijna ademloos.

De Groote Onbekende liet Henderson nog even halt houden en vroeg den naderenden Marholm, wat hij wenschte.

„Inspecteur Baxter wenscht uw adres”, riep de detective uit, „hij heeft het noodig voor zijn proces-verbaal!”

„Best”, antwoordde Raffles, „hier hebt gij mijn kaartje.”

Hij haalde een kaartje uit zijn visiteboekje te voorschijn, vouwde het dubbel, stak het in een enveloppe en gaf het aan Marholm.

„Groet den inspecteur van politie Baxter voor mij en herhaal hem nog eens, dat het mij veel genoeg doet, hem het leven te hebben gered!” riep hij Marholm toe en in hetzelfde oogenblik gaf hij Henderson een teeken om weg te rijden.

„Ik zal de boodschap overbrengen!” kon Marholm nog roepen, daarop snelde de auto voort en was na een minuut in het gewoel der menschen en voertuigen verdwenen.

Langzaam liep Marholm naar de juwelierszaak terug om Baxter het visitekaartje van den kapitein te brengen. Onder het loopen deed hij nieuwsgierig de enveloppe open en ontvouwde het kaartje, om het adres te lezen.

Hij moest plotseling blijven staan, en een luide kreet maakte de voorbijgangers opmerkzaam op hem.

Daarom barstte hij uit in een luid lachen en de omstanders dachten, dat hij dronken of krankzinnig was, toen hij proestend en schaterend doorliep. En hij lachte nog, toen hij zijn chef Baxter het kaartje gaf en deze, zoodra hij den naam las, als door een wesp gestoken, opsprong en uitriep:

„Raffles!”

„Jawel!” hijgde Marholm, bijna stikkend — „John Raffles zendt ons zijn visitekaartje. Jongens! De Groote Onbekende verdient het om inspecteur van politie van Scotland Yard te worden!”

De detectives lachten.

Maar de geboeide Camorristen wierpen elkaar een blik van verstandhouding toe. Zij wisten nu, wie hun in de val had gelokt, en zij zwoeren Raffles bloedige wraak.

VIERDE HOOFDSTUK.

In het huis van den bloeddorstige.

Reeds dienzelfden avond bevatten de Londensche bladen lange artikelen over de gevangenneming van twee leden der gevreesde Zwarte Hand en de vreemde omstandigheden, waaronder deze had plaats gehad.

„John Raffles, de misdadiger-detective!" schreeuwden de courantenjongens, en gaven hiermede den Grooten Onbekende een nieuwen eertitel.

Een zwaar gesluierte dame kocht aan het Strand een avondblad van een der jongens. Zij scheen zeer gehaast te zijn, want zij wachtte niet op het kleingeld, dat de jongen haar wilde teruggeven. Verbaasd keek de boy haar na; hij dacht, dat zij zich vergist had en daar hij een eerlijk kereltje was, liep hij haar na en haalde haar in juist toen zij in een auto steeg.

„Houdt het geld maar!" riep de dame hem toe en de auto verdween.

In de gesloten auto sloeg zij den sluier, die haar gelaat bedekte, terug en met bevende handen opende zij het avondblad.

„Raffles slimmer dan de Zwarte Hand" luidde het hoofd van het sensatieartikel op de eerste pagina en daarop volgde de beschrijving van de gebeurtenissen in den winkel van den juwelier Morton.

Onder het lezen verscheen een uitdrukking van woede op het gelaat der dame, waardoor haar madonna-achtig, schoon gelaat een duivelschen trek kreeg. Haar volle lippen werden stijf opeen gedrukt en toen zij het artikel had uitgelezen, kneep zij de courant samen en fluisterde:

„Wij zijn ontmaskerd — miserable!"

Woedend stampte zij met haar klein, elegant geschoeid voetje op den vloer van het rijtuig.

Om zich te kalmeeren, nam zij uit haar handtaschje een cigarette, die zij aanstak.

Nadenkend keek zij naar het drukke straatgewoel. Haar gelaat had een harde, vastberaden uitdrukking en een gevaarlijk licht schoot uit haar mooie oogen, als de loerende blikken van een kat, die zijn prooi zoekt in het donker.

Het was een groote tocht dien zij maakte. De auto reed van het Strand over de Theems naar de Tower. Vlak bij de Towerbrug gaf de dame den chauffeur een teeken om halt te

houden en riep zij een daar passeerenden man met zwarten baard.

Deze schrok, toen hij zijn naam hoorde, liep naar de auto, en de chauffeur hoorde, dat de vreemdeling haastig eenige woorden in het Italiaansch wisselde.

Daarop riep hij tot den chauffeur: „Verder rijden", en nam bij de dame plaats.

„Wat zeg je van de gevangenneming van onze kameraden, Charlotte?" vroeg de dame.

„Een vervloekte geschiedenis, Miss Toni", antwoordde de zwarte man, „ik vernam het daar juist uit de couranten en dacht er over na, om onmiddellijk naar het clublokaal te gaan".

„Wij moeten een middel vinden om de gevangenen te bevrijden — zei de dame, en, wat nog gewichtiger is, dien Raffles onschadelijk te maken. Als wij hem te pakken krijgen, moet hij op ongekeerde wijze gemarteld worden".

De man met den zwarten baard antwoordde schouderophalend:

„Ik geloof, dat de bevrijding van onze makers ons zal gelukken, maar ik betwijfel of wij in staat zullen zijn, Raffles in onze macht te krijgen".

Weer stampte de dame woedend met haar voet, en riep uit:

„Het moet! Hij had het voldoende moeten achten, Pietro en Jimmi het gestolene af te nemen.

„Mij kwam de geheele zaak met dien zoogenaamden koper van het paarlencollier al dadelijk verdacht voor. Ik vermoedde een detective. Niemand kon vermoeden, dat wij met den Grooten Onbekende te doen hadden. Het was dom van mij, ik had gisteren het paarlencollier niet aan Jimmi en Pietro terug moeten geven.

„Maar zij waren bang voor een ontdekking en wilden bovendien het sieraad voordeelig verkoopen.

„Dit was nu een goede gelegenheid voor hen en wij zouden nu in het bezit zijn van meerdere duizenden ponden sterling, als niet" — zij zweeg en beet toornig op haar onderlip.

De zwarte sprak lachend:

„Als Raffles niet was gekomen en jullie het paarlencollier had afgenomen, benevens nog tweeduizend pond sterling en de beide dom-

koppen aan Scotland Yard had afgeleverd. Het is eigenlijk belachelijk, hoewel het mijn makkers zijn."

"Jammer! Deze Raffles moest voorzitter van de Zwarte Hand zijn! Ik geloof, dat wij dan in staat waren om geheel Londen in het Kanaal onder te dompelen en alleen het geld over te houden."

"Je oordeel is zeer eigenaardig", antwoordde Miss Toni. "Ons ongeluk schijnt je te amuseeren."

"Neen, dat niet, maar wel het meesterstuk van Raffles", hernam de ander, "voor het overige plaats ik mij op uw standpunt, Miss Toni, dat het onze plicht is om iedereen, die onze makkers schade berokkent, het mes door het hart te jagen."

De auto hield stil bij den hoek eener donkere straat en Miss Toni verliet met den donkerharigen man het voertuig.

Nadat zij den chauffeur hadden betaald, liepen zij de donkere straat in en bleven staan voor een bescheiden huis van twee verdiepingen. Een hooge stoep leidde naar de huisdeur en onder de bel stond op een porceleinen bord te lezen:

Dr. Sabatini,

Arts.

Een oude vrouw opende de deur en liet hen binnen, een Italiaanschen groet mompelend.

Miss Toni scheen het huis te kennen, want zonder vragen ging zij langs de trap naar boven en zonder kloppen trad zij een kamer binnen, waar verschillende mannen bijeen zaten.

Hun gebruide gezichten en zwarte baarden verrieden duidelijk, dat zij Italianen waren. Met zuidelijke levendigheid begroetten zij Miss Toni en haar geleider en galant hielpen zij het meisje haar pelsmantel afleggen. De mannen maakten den indruk, beschaafde en goed onbevoede gentlemen te zijn.

Zij waren met zorgvuldige elegance gekleed en schenen van Italiaanschen adel te zijn, want Miss Toni noemde hen graaf en baron. Niemand had in deze heeren de hoofden van de beruchte Camorra, de Zwarte Hand, vermoed.

"Waar is Dr. Sabatini?" vroeg Miss Toni aan een hunner.

"Hij heeft een conferentie met Sergew Iwanowitsch in de zijkamer. De Rus is heden met belangrijke berichten uit Petersburg gekomen. Men bereidt daar een nieuwe revolutie voor en wij hopen daarbij nu meer voordeel te hebben dan bij de laatste, toen die laffe Revolu-

tionairen bang waren voor de Regeering."

"Ik denk, dat het van meer gewicht is om dadelijk met Dr. Sabatini te spreken over de bevrijding van onze makkers", antwoordde Miss Toni.

"Wees onbezorgd", sprak een ander, "de kameraden van onze afdeling detectives hebben zooeven hunne bevelen ontvangen van Dr. Sabatini. Het is bijna zeker, dat reeds heden nacht de gevangenen zullen worden bevrijd en hier komen."

Een zilveren bel weerklonk in de aangrenzende kamer. Dit was het teeken, dat Dr. Sabatini zijn conferentie had beëindigd en dat de wachtenden konden binnentreden.

Miss Toni opende de deur en trad, gevolgd door de Camorristen, de kamer van Sabatini binnen.

Het vertrek was gevuld met zware, donkere meubelen. Een prachtig gebeeldhouwde schrijftafel stond dicht bij de vensters, die door zware fluweelen gordijnen waren bedekt. Twee brandende kaarsen in hooge, zilveren kandelaars wierpen hun licht over een menigte papieren op de schrijftafel en over een ouden man met witten baard, die aan het schrijfbureau zat en wiens uiterlijk deed denken aan dat van een Doge van Venetië uit de oude tijden.

Dit was Dr. Sabatini, het opperhoofd der Zwarte Hand, de president der meest gevreesde en gevaarlijke misdadigersvereniging der wereld.

Niemand zou dien grijsaard met zijn welwillend en eerbiedwaardig uiterlijk hebben verdacht van een dier vreeselijke misdaden, welke hij had gepleegd en toch kon een tiiger niet wreeder zijn dan deze oude man.

Vol trots noemde hij zich "De Bloeddorstige".

In eerbiedige houding bleven de binnenkomenden in de deuropening staan en alleen Miss Toni mocht, na een handbeweging van den ouden man, op een stoel naast de schrijftafel plaats nemen, nadat de Rus Iwanowitsch van dezen zetel was opgestaan.

Dr. Sabatini keek Miss Toni scherp en doordringend aan en sprak:

"Wat voor een grenzenlooze domheid hebt gij begaan?"

"Een domheid?" vroeg Miss Toni met zachte stem.

"Ja zeker, een domheid", herhaalde Dr. Sabatini, "gij hadt, toen Morton dood was, dadelijk alles van waarde moeten meenemen en daarna verdwijnen."

"Wij hoopten", antwoordde het meisje, "de stukken van waarde uit de zaak tot goede prij-

zen te kunnen verkoopen. Daarom bleven wij!"

"De stommerikken zullen gestraft worden", sprak Dr. Sabatini. „Ik zal hen naar onze afdeling in New York sturen en zij moeten daar weer als nieuwelingen beginnen. Het is eenvoudig ondenkbaar, hoe gij een zaak, die zoo goed was voorbereid, hebt kunnen bederven.

"Het was mij gelukt, door aanbevelingen Pietro als huisbediende bij den juwelier te plaatsen en eveneens jou als huishoudster.

"En daarna, toen de man zonder opzien door mij naar de eeuwigheid was geholpen en gij zijn paarden en diamanten tot uw beschikking hadt, laat ge u door dien kwajongen van een Raffles overdonderen."

Hij wendde zich tot de Camorristen, die bij de deur waren blijven staan en sprak:

"Ik heb een plan uitgewerkt, om den zoogenaamden Grooten Onbekende en zijn handlangers te straffen. Binnen drie dagen zal deze man voor zijn brutaliteit om twee onzer makers aan de politie over te leveren, met den dood worden gestraft. Hier is het vonnis, graaf Albergo."

Deze naderde Dr. Sabatini en nam een vel papier in ontvangst, dat voorzien was van een zwarte hand, een doodshoofd en twee daaronder gekruiste beenderen en waarop het doodvonnis geschreven stond van John Raffles.

Nadat de graaf het geschrift had doorgelezen, gaf Dr. Sabatini hem een couvert, waarop met de schrijfmachine het juiste adres van Lord Edward Lister, alias John Raffles was geschreven.

"Het heeft nog al wat moeite gekost," zei dr. Sabatini, „om te weten te komen, waar de man woont, maar een onzer is er, door aan zijn automobiel te gaan hangen, in geslaagd. Wij zullen hem nu met gelijke wapenen gaan bestrijden en hem toonen, dat er menschen zijn, die niet bang voor hem zijn, zooals de meesten. Hij stuurt iedereen steeds een schriftelijke waarschuwing vooraf, daarmee overdondert hij de meesten, zoodat hij gemakkelijk spel heeft. Wij zullen hem ook vooraf waarschuwen en het zal mij benieuwen wat hij doet, wanneer hij zoo'n voorafgaande waarschuwing ontvangt.

"Deze brief moet hem van nacht worden gebracht", beval Dr. Sabatini, „en hier is het plan. Volgt het nauwkeurig op, dan zal de Grooten Onbekende over drie dagen niet meer tot de levenden behooren."

Hij maakte een handbeweging, ten teken, dat hij verder niet lastig gevallen wenschte te worden.

Met een eerbiedige buiging namen de Ca-

morristen afscheid, terwijl Miss Toni de haar toegestoken hand van Dr. Sabatini, waaraan een buitengewoon groote, prachtige diamant schitterde, aan haar lippen drukte.

Daarop verliet ook zij het vertrek.

.....

Het was tegen twee uur in den nacht, toen de huisbel der woning van Lord Lister in Regent Park weerklonk en de uit zijn slaap gewekte oude kamerdienaar Gaston, door het kleine raampje in de huisdeur de donkere gestalte van een man zag, die hem op zijn vraag, wat hij wenschte, antwoordde:

"Hier is een gewichtige brief, dien gij nog hedennacht aan Lord Lister moet geven."

Door de opening schoof hij den bediende den brief toe en verdween.

Gaston verwonderde zich er over, dat de boodschapper over Lord Lister had gesproken. Dat was iets zeldzaams, dat haast nooit meer voorkwam. De meeste menschen wisten, dat hier Lord William Aberdeen woonde, onder welken naam Raffles zijn filantropisch werk verrichtte, maar dat Lord Aberdeen ook Lord Lister was, dat wist eigenlijk niemand. Misschien, — zoo dacht de oude man, die zich eerst een weinig ongerust maakte, — is het een oude bekende van mylord, voor wien hij geen geheimen heeft, in ieder geval zal ik hem dadelijk dezen brief gaan brengen, misschien zijn het zeer gewichtige zaken, die de brief bevat."

En de oude kamerdienaar klopte aan de slaapkamer van zijn meester en bracht hem den brief.

Raffles opende den brief en las hem kalm door. Daarop kleedde hij zich vluchtig aan en begaf zich naar het slaapvertrek van Brand, een verdieping hooger.

Verschrikt sprong Brand op en riep:

"Is er iets gebeurd?"

"Niets van betekenis", antwoordde Raffles, „men zond mij alleen mijn doodvonnis."

"Je doodvonnis?" herhaalde Brand, zonder te begrijpen. „Heb je dan een moord gepleegd?"

"Dat niet", antwoordde Raffles, „maar ik ben zoo vrij geweest, twee leden van een moordenaarsbende aan de politie over te leveren. Dit doodvonnis bevat trouwens ook het jouwe, mijn jongen!"

"Ik vind het een onaangenaam zaakje", meende Brand. „Ik heb nog niet veel zin, een gewelddadigen dood te sterven. Wat denk je te doen?"

"Wij zullen morgen vroeg", antwoordde Raffles, „het kleine huis van twee verdiepin-

gen in de Websterstreet betrekken, dat ik eenige maanden geleden huurde. Wij moeten onze huidige woning een tijdlang mijden, tot dat ik met die misdadigersbende heb afgerekend. Deze zaak is een beetje ernstiger dan

een met een der heeren van Scotland Yard. Het zijn brutale schurken, met wie wij te maken hebben, maar ik zal hen te woord staan.
„Dit wordt een interessant geval!”

VIJFDE HOOFDSTUK.

List tegen list.

De Websterstreet was een nauwe, donkere straat en hierin bevond zich het kleine, smalle huis, dat Raffles voor eenige maanden had gehuurd, om behalve zijn villa, een toevluchtsoord te hebben.

Het had drie ramen aan de straatzijde en was slechts voor één gezin ingericht.

De vorige eigenaar was gestorven en John Raffles had van de erfgenamen het huis met den geheelen inboedel gehuurd.

Raffles deed dit wel meer. Het was hem gebleken, dat dit een voortreffelijk middel was, om zijn vervolgers van het spoor te brengen. Met het grootste gemak en zonder één oogenblik verloren te laten gaan, verplaatste hij dan zijn eenvoudige huishouding voor eenigen tijd in het gehuurde huis, om pas weer voor den dag te komen wanneer alle gevaar geweken was.

Het gebeurde vaak, dat hij op deze wijze eenige malen verhuisde, vóór hij weer zijn villa betrok, hetgeen hij gemakkelijk kon doen door telkens andere huizen, gemeubileerd en al, te huren. Hij trok er dan in onder een anderen naam en daar hij zich telkens vermomde, was er geen sprake van, dat men hem herkende of zelfs maar eenig vermoeden had wie hij eigenlijk was.

„Wij moeten hier een tijdje ons zelf bedienen”, zei de Groote Onbekende tot zijn vriend, nadat zij het huis waren binnengetreden. „Ik wensch niet, dat iemand in de buurt opmerkt, dat dit huis bewoond wordt.

„Wij zullen de luiken gesloten houden en de zware gordijnen, die voor de ramen hangen, stellen ons in staat om binnen licht te branden, zonder dat iemand op straat het merkt. En nu zullen wij het ons, vóór alles, gemakkelijk maken.

„Ik heb in mijn koffer wat papieren meegenomen, die ik noodzakelijk moet doorzien en

rangschikken. Laat Gaston den haard aanleggen en ga jij met Henderson uit, om eenige inkoop te doen; denk er tevens om onze lunch en ons diner te bestellen bij het restaurant op het Horse Shoe Square, dat ook diners rondzendt. Ik denk wel, dat we het hier dan een tijdje kunnen uithouden.”

Een uur later zaten zij bij een vroolijk brandend haardvuur een kop thee te drinken en Raffles was zoo opgewekt, alsof hij een felicitatiebrief, in plaats van zijn doodvonnis had ontvangen.

Toen het donker werd, draaide Raffles de lamp in de kamer uit en opende de gordijnen voor de vensters. Door de reten van de gesloten luiken kon hij in de smalle straat kijken, want een voor het huis staande lantaarn verspreidde voldoende licht.

Raffles had eenige minuten door de reet gekeken, toen hij zich tot Brand wendde en zei:

„Kom eens hier, Charly, en kijk eens naar den man, die tegenover ons huis in die oude portiek zit en blijkbaar zoo vol attentie naar ons huis kijkt alsof het de Westminster Abdij was of het Paleis van den Koning.”

Brand ging naar zijn vriend en keek naar de donkere gestalte aan de overzij.

„Waarvoor houdt je dien man?” vroeg Raffles.

Brand antwoordde:

„Ik kan zijn gezicht niet zien, hij heeft zijn hoed ver over het voorhoofd getrokken. Maar naar zijn kleeding te oordeelen, is het een Italiaansche draaiorgelman, zooals men die veel in de straten van Londen ziet.”

„Je hebt gelijk”, antwoordde Raffles, „het is geen detective, maar een Italiaansche orgeldraaier. Zulk een vermomming kiest een detective niet, het zou te veel opvallen. En als men zich verkleedt, mag men niet opvallen, of wel men moet een geestelijke, een ambtenaar

of een militair voorstellen, iemand voor wien de menschen respect hebben."

"Welk belang kan die man er bij hebben, naar ons huis te kijken?"

"Heel veel", zei Raffles, "ondanks al mijn voorzorgsmaatregelen is het dien schurken, dien Camorristen, gelukt, ons spoor te volgen en die man daar aan de overzij staat ons huis te bespioneren."

"Het is ongetwijfeld een der Camorristen en ik wed, als naar gewoonte, tien pond sterling tegen een pruimepit, dat ik gelijk heb."

"Alle Italianen buiten hun land, alle orgeldraaiers en fruithandelaren in Londen behoren tot de Camorra. Maar ik zal het den man daar ginds een beetje ongemakkelijk maken. Ik wensch geen schildwachten voor mijn huis."

Bovendien moeten die lui merken, dat ik niet bang voor hen ben. Iedere Engelsche misdadiger, die aan onze galgen den dood vond, is een gentleman vergeleken bij die laffe, achterdochtige, moordzuchtige schurken."

"Het zijn duivels in menschengedaante. Zij hebben geen eerbied voor leeftijd of geslacht."

"En nu, Charly, moet je toonen dat je een waardig leerling van mij bent. Je moet dien kerel weg zien te krijgen."

"Best!" antwoordde Brand, "zeg mij maar, wat ik moet doen."

"Luister", antwoordde Raffles, "je verlaat het huis door de tuindeur. Daarna klim je over de schuttingen van de aangrenzende tuinen tot aan het vierde huis van hier. Ik heb dat alles al bekeken toen ik het huis huurde."

"Het is zonder eenig gevaar en heel gemakkelijk te doen."

"Het vierde huis is onbewoond. Hier heb je een sleutel ervan, hij past op de huisdeur. Door die deur, welke je open laat, ga je de straat op. Ga eerst een eindje naar rechts, ga naar den overkant en kom dan terug aan de zij waar de Italiaan staat."

"Zoodra jij bij den kerel bent gekomen, ga je dichtbij hem staan, steekt je pijp aan en rookt hem in het gezicht om hem te tergen."

"Laat al het verdere aan mij over. Ik denk, dat de kerel gauw zal heengaan. Dit oogenblik zal ik gebruiken om hem te volgen. Jij keert daarna in huis terug en bewaakt het, opdat geen van die zwartharige schurken bij ons kan binnensluipen."

Brand maakte zich onmiddellijk gereed. Daarna opende hij de koffer van Raffles, waarin zich verschillende revolvers bevonden. Hij nam een revolver en wilde die in zijn zak steken.

Maar Raffles sprak hoofdschuddend:

"Leg dat wapen weer op zijn plaats, Charly,

het dient nergens toe, dat zware ding mee te dragen. In een strijd met de Camorristen zou je er geen nut van hebben. Zij zijn veel te geslepen om man tegen man te vechten. Zij vallen iemand steeds in den rug aan."

"Zal ik dan ongewapend gaan?"

"Ja", antwoordde Raffles, "je wapen zal ik zijn en ik hoop, dat je niet twijfelt aan de deugdelijkheid ervan."

"Neen", sprak Brand, "je hebt mij steeds uit de moeilijkste omstandigheden gered, zonder dat ooit een haar van mijn hoofd is gekrenkt."

"Ga dan nu."

Lord Lister bracht zijn jongen vriend naar de achterdeur, opende deze en zei:

"Tel nauwkeurig vier tuinen. Tot weerziens!"

Daarop verdween Brand over de schutting.

Raffles ging weer naar het venster om de uitwerking van Brand's komst op den vreemdeling te zien.

Het duurde een kwartier eer Brand met slenterende schreden de straat afkwam. Met de handen in de zakken van zijn overjas en den kraag in de hoogte blies hij den Italiaan, toen hij dezen genaderd was, dikke tabakswolken in het gelaat.

Raffles lachte zachtjes en fluisterde:

"Hij doet het heel handig!"

En alsof hij hem wilde doorrooken, blies Brand onophoudelijk den rook zijner tabakspijp in het gezicht van den vreemdeling.

Nu ging de orgeldraaier eenige schreden meer naar links.

Dadelijk werd hij door Brand gevolgd.

Maar nu werd de man boos. Met een woedend gebaar keerde hij zich om en riep op zoo luiden toon, dat Raffles het achter de gesloten luiken kon hooren:

"Maledetto! Zoek je ruzie met mij?"

Brand lachte minachtend en spuwde op Engelsche manier voor de voeten van den Italiaan.

Als antwoord stiet de ander een groven Italiaanschen vloek uit.

Brand spuwde opnieuw en zei:

"De duivel moge je halen, gele Italiaan! Als jij mij in den weg staat en mij belet om te spuwen, waar ik wil, dan zal ik je een flinken por in je ribben geven op echt Engelsche manier."

Brand bootste op uitstekende wijze de spraak van een Ier na.

Maar de ander bleef ondanks de zware belediging merkwaardig kalm.

In het halfdonker der straat zag Raffles, dat de Italiaan ook een pijp aanstak.

Daarop ging hij langzaam verder.

Brand volgde.

Nu waren beiden zoover verwijderd, dat de groote onbekende ze nog slechts onduidelijk kon zien.

Daar weerklonken van de andere zijde der straat eensklaps de haastige schreden van een man.

Dadelijk vermoedde Raffles, dat de komst van dien man in verband stond met den Italiaan en Brand.

Eenige seconden luisterde hij ademloos en nu zag hij, dat een mannelijke gestalte als een roofdier langs de straat sloop in de richting der twee mannen.

Een korte woordenwisseling volgde, daarna eenige luide Engelsche vloeken en eindelijk weerklonk een kreet:

„Raffles! Raffles!”

Raffles aarzelde nu geen oogenblik meer, maar trok een pelsmuts over het hoofd, deed haastig een jas aan, waarin een Browning revolver stak en stormde, zonder er om te denken, de deur te sluiten, de straat op.

Er konden slechts enkele seconden verlopen zijn sinds hij den kreet had vernomen. Maar geen spoor was er in de straat meer van Brand te ontdekken; alleen een gebroken tabakspijp lag op het plaveisel.

Dit was zelfs voor Raffles een sterk stukje.

Hij dacht na:

„Brand was niet alleen. Hij was met den Italiaan en den anderen man. Met behulp van dezen derde had de Italiaan zijn vriend overmeesterd en weggesleept. Maar toch! Drie menschen konden in Londen onmogelijk spoorloos verdwijnen! Zij moeten te vinden zijn!”

De Groote Onbekende snelde de straat langs tot aan den hoek der Liverpoolstreet.

Daar stond in behaaglijke rust een agent van politie, tot wien Raffles riep:

„Hebt gij hier eenige oogenblikken geleden drie mannen gezien, die uit de Websterstreet kwamen?”

„Ja, mijnheer!” antwoordde de agent op beleefden toon.

„Welken weg namen zij?” vroeg Raffles.

De politieagent dacht even na en antwoordde:

„Zij staken de straat over naar den hoek aan den overkant, ik heb maar een oogje dicht gedaan, want twee hunner hadden den derde, die blijkbaar te veel had gedronken, tusschen hen in.”

„Die man was niet dronken, maar door een slag bewusteloos gemaakt. Dat hadt gij moeten zien!”

„Het is mijn zaak niet, Sir,” antwoordde de

agent, „om te onderzoeken, wat ik niet kan weten. De mannen namen daarginds een taxi en reden in de richting van de Theems.”

„Kent gij den chauffeur, of hebt ge het nummer gezien?” vroeg Raffles haastig.

„Nee, mijnheer, in dit stadsgedeelte komen zelden auto's, bovendien was de taxi te ver verwijderd om het nummer van hier te kunnen lezen. Als gij echter een misdaad vermoedt, zal ik hulp doen aanrukken.”

„Dat is doelloos,” antwoordde Raffles, „ik zal het zaakje alleen opknappen.”

Langzaam ging hij naar zijn huis terug. Hij was een weinig ongerust, daar hij zich thans herinnerde, in zijn opgewondenheid te hebben vergeten te sluiten, zoodat iemand kon zijn binnengeslopen. Maar zijn vrees was blijkbaar ongegrond.

Hij vond de deur nog net zoo als hij haar had gelaten. Zij stond nog op een kier en hij kon ongehinderd binnen treden. Ook in de benedenkamers vond hij niets verdachts en daar, zoowel Gaston als Henderson, beneden in het sousterrain sliepen, meende hij er wel gerust op te kunnen zijn, dat er niets gebeurd was. Trouwens het late avonduur maakte het zeer onwaarschijnlijk, dat iemand in de stille straat voorbij was gekomen.

Nadat hij zich hieromtrent gerust had gesteld, zette hij zich in een gemakkelijken stoel bij den haard, om na te denken wat hij zou doen. Dit stond natuurlijk bij hem vast: Zijn vriend moest te hulp worden gekomen en wel zoo gauw mogelijk, want die kerels maakten gewoonlijk kort proces.

Plotseling hoorde hij boven zijn hoofd een plank kraken, zooals men dat verneemt als iemand er over loopt.

Raffles luisterde met gespannen aandacht.

Maar onmiddellijk was alles weer rustig.

Hij stond op en liep op de punten zijner voeten naar de deur, die naar de gang leidde. Toen hij er vlak bij stond en de deur juist wilde openen, zag hij, dat de kruk bewoog.

Bliksemsnel schoof hij den grendel, die zich aan den binnenkant bevond, ervoor. Als antwoord klonk een gesmoorde Italiaansche vloek.

Een wapen bezat Raffles niet. Zijn overjas, waarin de revolver zat, hing in de gang. En zijn koffer stond boven.

Hij overlegde een oogenblik wat hem te doen stond, toen trad hij naar het venster en keek naar buiten. Hij zag, dat de orgeldraaier weer tegenover zijn huis stond. De man had den hoed niet meer zoo diep over de oogen getrokken en Raffles merkte op, dat de spion een vollen baard droeg.

Dadelijk haalde hij uit zijn borstzak een pakje te voorschijn, dat er op het eerste gezicht als zwarte wol uitzag, maar weldra bleek het een valsche baard te zijn van het soort, dat Raffles zelf vervaardigde en waarvan hij er altijd een paar in verschillende kleuren bij zich droeg, om op alle gebeurlijkheden voorbereid te zijn.

Hij trok het vleeschkleurige caoutchouc strak over zijn kin, haalde een zakspiegeltje te voorschijn, benevens een fleschje met een kleurwatertje, waarmede hij in een paar tellen zijn gelaat een zoo meesterlijke en algeheele verandering wist te doen ondergaan, dat niemand hem zou hebben herkend.

Hij deed dit snel, maar toch volkomen rustig, alsof hij in zijn kleedkamer in Regent Park zat en niet in de kamer van een hem betrekkelijk vreemd huis, met slechts een gegrendelde deur tusschen hem en zijn doodsvijanden, die met instrumenten aan het slot zaten te peuteren, ten einde te probeeren de deur te kunnen openen.

Toen hij gereed was snelde hij door een kleine, aan den tuin grenzende achterkamer, opende zacht het venster van dit vertrek en sprong onhoorbaar naar buiten.

Eenige minuten later zag de Italiaan op straat iemand naderkomen en hij gaf zijn makers, die zich in de woning van Raffles bevonden, een teeken.

De late wandelaar was intusschen dichtbij gekomen en, terwijl hij een sigarette te voorschijn haalde, verzocht hij den Italiaan, die op wacht stond, om vuur.

De man trok een paar maal aan zijn pijp en wilde deze juist uit den mond halen toen hij een vuistslag tegen den slaap ontving en zonder één kik te geven neerviel.

Haastig boog de late wandelaar, die niemand anders was dan Raffles, zich over hem heen, nam hem den hoed van het hoofd, trok hem de overjas uit en kleedde zichzelf hiermede. Hij bond den Italiaan de armen vast om het lichaam met leeren riemen, die hij om zijn pantalon droeg, draaide daarop een prop van zijn zakdoek, stopte die den bewustelooze in den mond en schoof den man achter in de portiek. Daarna ging hij zelf op de plaats van den Italiaan staan.

Hij moest een kwartier wachten; toen zag hij eenige mannen uit zijn huis komen, die hem vloekend naderden.

„Hij is door den tuin gevlucht!" riepen zij. „Wij gaan nu naar de Club. Volg ons!" zei een der mannen op zachten toon tot hem.

Raffles moest inwendig lachen en dankte zijn gelukkig gesternte, dat hem weer eens uit een

grootte moeilijkheid had gered. Hij begreep, dat de Italiaan, die hij zoo netjes, door een goed gericht vuistslag voor een poosje onschadelijk had gemaakt, hem had moeten zien aankomen en uit vrees, dat de late wandelaar zijn beide vrienden in het huis tegenover hem, waar zij waren binnengedrongen, zou zien, hun een teeken had gegeven om zich even uit de gang te verwijderen. Hierdoor was hij in staat geweest zich te hullen in de kleeren van den man en hem zelf in een hoek te schuiven, zonder dat zij dit alles hadden gezien.

En nu weer was het geluk hem gunstig, nu hij ongemerkt te weten kon komen, waar de bende bijeen kwam.

Raffles volgde zijn vijanden en dacht na over een plan, hoe hij zijn vriend uit de klauwen van de bende zou redden.

Hij begreep, dat hij met brutale kerels te doen had, die voor niets terugdeinsden.

Behalve een doek, dien hij in den jaszak van den geknevelden Italiaan had gevonden, droeg hij geen wapenen bij zich.

Na een wandeling van een half uur hielden de Italianen halt voor een kleine woning. Na een bepaald teeken werd de voordeur geopend, een wachtwoord klonk en zij verdwenen.

Vastberaden ging Raffles ook bij de deur staan, waar hij het door hem afgeluisterde teeken en wachtwoord nabootste en waarop zonder aarzeling ook voor hem de deur werd geopend.

Een oude Italiaansche vrouw liet hem binnen. Aan het eind der gang stond een deur half open en uit de kamer weerklonken woest door elkaar schreeuwende mannenstemmen.

Het waren verwenschingen, die zij uitten, omdat Raffles hun was ontvlucht. Daarop riep een der Italianen:

„Dr. Sabatini heeft bevolen, dat de handlanger van Raffles, die in den kelder gevangen zit, in een zak gepakt moet worden, die bezwaard moet worden met molensteenen en nog hedennacht in de Theems geworpen."

Nauwelijks had Raffles deze woorden gehoord, of hij sloop langs de trap, die naar den kelder leidde, naar beneden.

Daar Raffles geen zaklantaarn bij zich had en in dat gedeelte van het huis een helsche duisternis heerschte, moest hij, tastend in het donker, zijn weg zoeken. Hij was nog al vaak in dergelijke Londensche huizen geweest en wist ongeveer hoe die waren ingericht.

Plotseling meende hij iets te hooren en spitste zijn ooren, terwijl hij bleef stil staan en als het ware zijn adem inhield, om geen geluid, hoe gering ook, te laten verloren gaan.

Nu hoorde hij het weer. Het was als het zuchten en steunen van een mensch, dat men door een prop in den mond belette om hulp te roepen. Hij kende dat geluid.

Met zachte stem waagde hij het te roepen: Charly, ben jij daar?

Aanstands klonk het zuchten en steunen veel duidelijker.

Op den tast begaf hij zich in de richting van waar het geluid kwam en eensklaps stiet hij met den voet in een zacht voorwerp. Hij bukte zich, strekte zijn handen uit en nu grepen zijn vingers in het haar van een menschelijk hoofd.

Met zijn bekwame vingers tastte hij langs het gelaat en na een paar seconden had hij even veel zekerheid, dat hij bij zijn vriend was, alsof hij die onder de helderste verlichting in de oogen had kunnen kijken.

Haastig maakte hij de boeien van den gevangene los, trok hem de prop uit den mond en zei fluisterend:

„Ik ben het! Raffles! Kan je loopen?”

„Jawel!” antwoordde Brand zacht. „Ik zit hier pas en ik kan loopen als de beste Engelse windhond.”

„Goed”, zei zijn vriend, „volg mij dan en wees over niets ongerust. Zorg er alleen voor, dat je wegkomt. Wees onbezorgd over mij, wat er ook gebeurt.

Ik kan niet met je meegaan, ik moet eerst dit fraaie stelletje onschadelijk maken.”

Brand's hand vasthoudend, leidde hij dezen langs de trap tot in de gang. Daar zat de oude Italiaansche vrouw te breien.

Toen zij de beide mannen zag, wilde zij schreeuwen, maar reeds sloot Raffles haar den mond.

Daarop riep hij Brand toe:

„Schuif de grendels van de deur, — nu vooruit! Ik volg!”

Haastig gehoorzaamde Brand dit bevel en hij hoorde alleen nog dat Raffles hem zacht toeriep:

„R. P.”

Dit was de afgesproken benaming voor hun woning in Regent Park. Daarop liep Brand, zoo snel zijn voeten hem konden dragen, de straat op en spoedig was hij uit het oog verdwenen.

Hij zag het wanhopige gevecht niet meer, waarin zijn vriend was gewikkeld.

De oude vrouw had de polsen van den Grootten Onbekende met bovenmenschenlijke kracht vastgehouden en bij de pogingen, die Raffles aanwendde om zich te bevrijden, was de stoel, waarop de oude vrouw had gezeten, omgevalen. Dit geluid had de Camorristen uit de achterkamer naar de gang gelokt. Als een bende wolven stortten zij zich op Raffles en overweldigden hem, ondanks zijn wanhopige zelfverdediging.

ZESDE HOOFDSTUK.

Eindelijk overgeleverd.

Twintig paar oogen keken Raffles, wiens valsche baard in de worsteling was los geraakt, vol haat aan, toen hij eindelijk zwaar geboeid in de achterkamer op den vloer lag. De misdadigers schreeuwden hem de gemeenste verwenschingen en vloekwoorden toe, toen de deur plotseling werd geopend en verschillende mannen met dr. Sabatini verschenen.

Dadelijk trad een diepe stilte in.

Niemand durfde zich bewegen; zoo groot was hun ontzag voor den „Bloeddorstige”.

Het welwillende glimlachje was nu van zijn gelaat verdwenen, hij vertoonde zich nu in zijn ware gedaante.

Zijn wenkbrauwen waren loerend samengeknepen en met snijdenden blik keek hij naar Raffles.

„Zoo, ben je daar”, sprak hij tot den geboeide, „dat bevalt mij”.

„Mij niet minder”, lachte de Groote Onbekende, — die zich niet in het minst angstig of zelfs maar ongerust toonde, — mij niet minder,

ik heb allang gewenscht, den grootsten schurk der geheele wereld te leeren kennen".

„Hondsvot!" siste de Bloeddorstige. „Nu, er viel hier niet veel voor je te stelen, is het wel?"

„O, toch wel!" lachte Raffles vergenoegd, „ik heb mijn vriend gestolen".

Verbaasd keek de Bloeddorstige zijn mannen aan. Zij wisten echter nog niets van de vlucht van Brand.

„Waar is de handlanger van dezen kerel?" vroeg dr. Sabatini.

„In den kelder!" luidde het antwoord.

„Wat praat die vent dan, heeft hij hem misschien bevrijd?" vroeg dr. Sabatini.

Zonder hun antwoord af te wachten begaf de Bloeddorstige zich onmiddellijk naar beneden, gevolgd door eenige zijner trawanten.

Zij bleven niet lang weg. Eén oogopslag was voldoende geweest, om hun te leeren, dat Raffles althans in staat geweest was zijn vriend te bevrijden.

Vloekend kwamen de mannen terug.

„Diable!" vloekte Dr. Sabatini, „en wiens schuld is dat? Wie had de wacht?"

„Wij hielden hier in huis geen wacht voor noodzakelijk", antwoordde graaf Albergo.

„Die man moet morgen weer in onze macht zijn," beval dr. Sabatini. „Hij kent ons geheim lokaal en is dus gevaarlijk voor ons. Als ge hem hebt gevonden, snijdt hem dan dadelijk de keel af. Alleen de dooden spreken niet!"

Nu sprak de Bloeddorstige weer tot Raffles:

„Je zult wel weten, waarom je moet sterven. Je zult den ochtend niet meer beleven. Het was verstandiger geweest, als je je niet met onze zaken had bemoeid".

„Het was allang mijn plan, om u voor uw misdaden te straffen, dr. Sabatini," zei Raffles koeltjes. „Onze politie is niet tegen u opgewassen. Daarom beschouw ik het als mijn plicht, het voor haar op te nemen en u te toonen, dat al die moorden niet ongestraft gepleegd worden. Zulke schurken, die er een beroep van maken om hunne medemenschen de keel af te snijden, behooren aan de galg en ik zal spoedig het genoeg smaken, u eraan te zien hangen."

Een kreet van woede onderbrak de woorden van Raffles. Met gebalde vuisten stond de oude man voor hem, en een blik van doodelijken haat trof den Grooten Onbekende.

„Neemt hem mee!" beval de Bloeddorstige.

„Waar moet hij sterven?" vroeg graaf Albergo.

„Domoor" lachte Raffles, „als gij niet voortmaakt, zal mijn vriend u geheel Scotland Yard op uw dak sturen!"

„Maledetto!" vloekte dr. Sabatini, „dat is waar. Wij moeten dit huis verlaten. Laten wij ons dus haasten en in mijn huis samenkomen. Morgen zullen wij zijn huis met een bezoek vereeren. Ik hoop, dat het de moeite waard zal zijn, wat hij voor ons bijeengestolen heeft.

„Brengt hem in de bovenkamer. Ik zal hem daar zelf behandelen. Waar is Miss Toni?"

„Zij wacht op mij in het restaurant Monti", antwoordde graaf Albergo.

Nu grepen verschillende kerels Raffles aan en sleepten hem langs een trap naar een hogere verdieping.

In een donker vertrek bonden zij hem op een stoel vast.

Dr. Sabatini bracht een wekkerklok mee, een uurwerk zooals men ze in goedkoope winkels ziet.

Maar de groote wijzer was afgeschroefd en daarvoor in de plaats bevond zich een smal, vlijmscherp scheermes.

Dr. Sabatini zette het uurwerk op een zuil. Daarna knoopte hij aan een haak, die in het plafond was bevestigd, een lang zijden koord, dat vlak langs het uurwerk liep, zoodat het over den rand heenreikende scheermes dit koord op een bepaald punt moest doorsnijden.

Aan het koord bond dr. Sabatini, eenige centimeter onder het uurwerk, een dynamietbom. (Zie het titelblad).

Het koord, dat sterk genoeg was om de bom te dragen, werd echter strak gespannen door de zwaarte van het voorwerp, maar zou, wanneer het vlijmscherpe mes het raakte, zeker worden doorgesneden.

Dan zou de bom vallen en daar Raffles bemerkte, dat er onderaan een zoogenaamde slagpen aan was bevestigd, zou de helsche machine ontploffen, zoodra de pen met den vloer in aanraking kwam.

Wat dat beteekende behoefde Raffles niet te raden. Niet alleen zou hij in stukken gescheurd en weggeslingerd worden, zoodat men zelfs geen stukje meer van hem zou terugvinden, maar met hem zou tevens het geheele huis ten gronde gaan en alle sporen van de misdadigers, als die aanwezig mochten zijn, uitwischen, zoodat de politie hier niets meer te zoeken had.

Alleen de brandweer zou werk hebben om den brand, die zeker ontstaan zou, te blussen.

„Zet den wekker zoo, dat hij over vijf minuten zijn werk doet", sprak dr. Sabatini tot graaf Albergo, „en verlaat daarna onmiddellijk het huis. Ik ben bang, dat de vluchteling de politie heeft gewaarschuwd. Vooruit! Zet

den gevangene voor de klok. Hij kan van zijn laatste oogenblikken genieten".

De Camorristen schoven Raffles tot dichtbij het uurwerk. Daarop onderzochten zij nogmaals de touwen, waarmede hij geboeid was en gingen heen.

Dr. Sabatini, die het langst bleef, zei tot den ten doode opgeschrevene Raffles.

„Je ziet, dat je eindelijk je meester hebt gevonden. Aangename reis naar de eeuwigheid!"

Met een hoonlach ging hij naar de deur.

Maar Raffles riep hem na:

„Denk eraan, dat ik je de galg beloofd heb!"

„Hondsvot!" stiet de ander woedend uit.

Daarop verliet hij de kamer en sloot de deur.

Eenige seconden later hadden de Camorristen het huis verlaten.

Raffles herademde.

„Wat 'n stommelingen," mompelde hij voor zich heen, „ze denken mij zeker als een luchtballon naar de andere wereld te kunnen sturen en zij vergeten, dat daarvoor in de eerste plaats mijn eigen toestemming noodig is. Aan het werk dus!"

De brandende kaars, die op tafel stond, verspreidde voldoende licht om den Grooten Onbekende zijn werk gemakkelijker te maken.

Hij schoof langzaam vooruit met den stoel, waarop men hem gebonden had.

Voorzichtig boog hij zich voorover, greep met zijn tanden den ring van het wekkerklokje en wierp het met een snelle, handige beweging achteruit op den vloer. Daar bleef het kalm doortikken.

Nu was het onmiddellijke gevaar voor een ontploffing geweken, maar thans moest hij nog trachten zich te bevrijden. Hij dacht even na, glimlachte toen zelfvoldaan en liet zich het volgende oogenblik op den grond vallen.

Hij ging zoo liggen, dat zijn rechterhand, die aan een der stoelpooten vastgebonden was, het scheermes kon beetpakken.

Na eenige oogenblikken had Raffles zich van zijn boeien bevrijd.

Hij zette het wekkerklokje nu weer op de zuil en wel zoo, dat het scheermes na een tiental minuten het zijden koord, waaraan de bom hing, moest doorsnijden.

Hij rekte zich daarna even uit, ging ten slotte naar de deur en opende deze met een kleinen steeksleutel, dien hij in zijn vestzakje had.

Haastig verliet hij nu het huis door de tuindeur, want hij vermoedde, dat een wacht van Camorristen het huis aan de voorzijde bewaakte.

Als een kat sprong hij over de schuttingen der aangrenzende tuinen en eindelijk bereikte

hij door een openstaand tuinpoortje de steeg, die achter de huizen liep en zoo de straat.

Van daar kon hij het huis zien, waarin men hem gevangen had gehouden.

Twee mannen stonden aan de overzij der straat er naar te kijken.

Raffles lachte en liep verder.

Hij ging een kleinen winkel binnen en kocht zich voor het laatste geldstuk, wat hij had, cigaretten. Toen hij, behagelijk rookend, verder ging, hoorde hij plotseling aan het eind der straat een geweldige ontploffing.

Terzelfder tijd snelden de beide mannen, die Raffles voor het huis had zien staan, de straat langs en schreeuwden:

„Brand! Brand!"

Van alle kanten stroomden menschen toe en eindelijk kwamen brandweer en politie.

Er viel niets meer te redden.

Het huis was geheel verwoest en de brandweer nam als oorzaak gasontploffing aan.

Maar Raffles wist beter.

Hij had een taxi genomen en reed naar zijn huis in Regent Park.

Brand wachtte in zenuwachtige spanning op hem en ontving hem met de woorden:

„Waar bleef je zoo lang?"

„Men heeft mij in de lucht laten vliegen", lachte Raffles. „De Camorristen hielpen mij met een dynamietpatroon naar de andere wereld. Raffles is dood — leve Raffles!"

De Grootte Onbekende sprak nu op meer ernstigen toon:

„En nu mijn jongen, betaal den chauffeur, die voor de deur wacht, dan ga ik soupeeren. Het wordt tijd!"

Na het souper kleepte Raffles zich zorgvuldig en zei tot Brand.

„Ga nu met mij mee en waarschuw ook Gaston en Henderson. Jullie gaat tot nader orde in het Hotel Cecil wonen. Noem je daar mr. James Bennet uit Manchester.

Ik kom je daar morgen bezoeken. Denk er vooral om het hotel niet te verlaten voordat ik je afhaal".

Brand maakte zich gereed en met den ouden kamerdienaer en den chauffeur verliet Raffles, nadat hij alles goed had afgesloten, zijn villa.

Aan het Strand nam hij afscheid van Brand, ging de auto uit en liet hen verder rijden.

Hij begaf zich nu naar het bekende, voorname restaurant der demi-monde, Monti, waar hij Miss Toni hoopte te zullen vinden.

Graaf Albergo had deze plaats genoemd als zijn rendez-vous met haar.

Raffles doorliep de weelderig gestoffeerde zalen en zag in een stil hoekje „de dame met

de dievenlantaarn", zooals hij haar noemde, zitten, waar zij blijkbaar op iemand wachtte.

Graaf Albergo was nog niet aanwezig.

Met de vrijmoedigheid van een man van de wereld nam Raffles aan haar tafeltje plaats en op ongegeneerden toon vroeg hij:

"Madame, mag ik u uitnoodigen hedenavond met mij te soupeeren?"

"Ik dank u", antwoordde het meisje, "ik wacht op een vriend".

"Op graaf Albergo?" vroeg Raffles op zachten toon, zich amuseerend over het verbaasde gelaat van de dame. Ongerust keek zij hem aan en vroeg:

"Hoe weet gij dat?"

"Ik weet alles, ik ben gedachtenlezer", schertste de Groote Onbekende. "Als gij mij uw mooie handen wilt geven, zal ik u uit de lijnen waarzeggen".

"Gij schertst, mijnheer".

"Neen, madame, volstrekt niet, ik kan u het verleden en de toekomst onthullen".

"Onzin," antwoordde Miss Toni, "dat is onmogelijk!"

"Ik wed het!" lachte Raffles.

"Goed", sprak de dame, "wed een banknoot van tien pond tegen een souper met mij. Kunt gij mij zeggen, waar ik vanmiddag ben geweest?"

Raffles nam, zonder een woord te zeggen, een banknoot van tien pond uit zijn portefeuille en legde die op tafel.

"Ik neem het aan", zei hij toen.

"Allright", lachte Miss Toni, hem haar handen voorhoudend. "Ga uw gang —"

Lord Lister hield haar handen vast en keek er oogenschijnlijk zeer oplettend naar. Daarop sprak hij op zachten toon.

"Gij zijt heden bij Dr. Sabatini geweest!"

Verschrikt keek Miss Toni hem aan en haar handen welke hij vasthield, beefden.

"Hoe kunt gij dat weten?" vroeg de mooie misdadigster met trillende lippen.

"Ik zei u immers dat ik gedachtenlezer ben", schertste Raffles, die hare polsen bleef vasthouden, "en nu zal ik u nog méér vertellen. Ik weet, dat gij twee nachten geleden bij een zekeren Mr. Morton zijt geweest, — een juwelier — gij hadt een dievenlantaarn bij u — en waart bezig den winkel leeg te stelen. Bovendien kennen wij elkaar reeds uit New-York. Gij heet niet Toni, maar Marietta, en men zocht u in New-York wegens moord. Misschien herinnert gij u het lijk, dat in een vat werd verborgen en den blonden Oostenrijker — jammer dat Petrosino dood is. — Het zou hem genoeg doen, u eindelijk te leeren kennen,

hoewel de zwarte Marietta is veranderd in een blonde Toni".

Met oogen vol ontzetting staaarde de ontmaskerde naar den heer tegenover haar; haar adem stokte en de zaal scheen met haar rond te draaien.

Zij wilde haar handen uit de zijne trekken. Maar tevergeefs. Zij werden als door schroeven vastgehouden en plotseling haalde Raffles uit zijn zak een paar handboeien, die hij in een oogwenk om hare polsen deed dicht klappen.

"Stevige armbanden", zei hij op spottenden toon tot de half bewusteloze vrouw, "en volg mij nu, zonder veel opzien te verwekken, naar het bureau van het restaurant".

De Groote Onbekende deelde den chef van de inrichting mede, dat hij een gevaarlijke misdadigster had moeten gevangen nemen en dat deze nu in het bureau moest worden opgesloten, totdat de detectives zouden zijn gekomen.

Daarop telefoneerde hij naar Scotland Yard en liet zich met inspecteur Marholm verbinden.

"Kom dadelijk naar het Italiaansche restaurant Monti in Oxfordstreet, om de daar in het bureau opgesloten Camorriste af te halen".

"Heb ik de eer met Raffles te spreken?" vroeg Marholm.

"Jawel, mijn waarde", lachte deze, "ik zie wel, dat wij goede kennissen zijn. Verzuim vooral niet, om dadelijk te komen".

"Dadelijk!" beloofde Marholm.

De Groote Onbekende ging in de zaal terug, om graaf Albergo te wachten.

Deze liep reeds zoekend langs de tafeltjes.

Raffles riep een kellner, gaf dezen een goede fooi en sprak:

"Deel dien heer, die daar langs de tafeltjes loopt, mede, dat de dame, die hij zoekt, Miss Toni, naar Dr. Sabatini is gegaan. Hij wordt verzocht, haar daar af te halen. Maar zeg niet, dat ik u deze boodschap gaf".

De kellner, die in dit restaurant der demimonde aan dergelijke dingen gewend was, glimlachte bescheiden en snelde naar graaf Albergo.

De Groote Onbekende zag, dat deze eerst ongeloovig het hoofd schudde, doch daarna de zaal verliet.

Dadelijk volgde Raffles hem, want hij wilde weten, waar de woning van dr. Sabatini was en in een taxi volgde hij de fraaie limousine van den graaf.

Zonder te vermoeden, dat men hem volgde, verliet de graaf zijn auto in de nabijheid van de woning van den „Bloeddorstige". Het laatste eindje ging hij te voet.

Ook Raffles was uitgestegen en als een schaduw sloop hij in de donkere straat den Italiaan na; een zegevierend lachje gleed over zijn gelaat, toen hij den graaf de stoep treden van het huis van Dr. Sabatini zag beklimmen.

Dadelijk nadat Albergo was binnengegaan, haastte Raffles zich om het naambordje te gaan lezen.

„Zie zoo, waarde vriend, jouw schuilplaats

heb ik ontdekt!" fluisterde hij, en even onopgemerkt als hij gekomen was, verdween hij weer.

Intusschen had inspecteur Marholm met een zijner agenten Miss Toni afgehaald en naar Scotland Yard vervoerd.

Zij werd in een bijzonder veilige cel opgesloten.

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Bij Dr. Sabatini.

De „Bloeddorstige" was stom van verbazing, toen graaf Albergo bij hem binnentrad en naar Miss Toni vroeg.

„Gij zijt krankzinnig", antwoordde hij. „Miss Toni is niet hier. Spoed u terug naar het restaurant en tracht door middel van een flinke fooi van den kellner te weten te komen, wie hem die boodschap opdroeg. Breng mij het antwoord."

Toen graaf Albergo het huis verliet, zag hij niet, dat een donkere gedaante, die in een diepe portiek stond, hem nakeek totdat hij uit het gezicht was verdwenen.

Die gedaante was Raffles. Hij had zich voortreffelijk vermomd, door middel van een blond kneveltje en leek wel twintig jaar jonger.

Kort daarop verliet deze de portiek. Hij begaf zich naar een der nabijgelegen straten waar een auto op hem wachtte en liet zich naar de woning van dr. Sabatini brengen.

Voor het huis aangekomen, beval hij Henderson, die de auto bestuurde, te wachten en belde.

Toen de deur geopend werd, zei hij:

„Ik ben de magistraatbeambte Tyler en kom op aanbeveling van graaf Albergo, dien ik zooveen sprak. Ik zoek een dokter voor mijn doodzieke vrouw. Zeg den dokter, dat ik met een auto op hem wacht."

Er verliep eenigen tijd voordat de vrouw hem kwam vertellen, dat dr. Sabatini te vermoeid was om nog te kunnen uitgaan.

„Ga nog eens terug", zei Raffles, „en zeg den dokter, dat graaf Albergo een goed vriend van mij is en mij bij den dokter aanbeveelt."

Hij gaf het mopperende oudje een geldstuk en deze ging weer naar haar meester terug. Reeds twee minuten later meldde zij:

„Dokter komt."

Raffles stond bij de auto te wachten.

„Dr. Sabatini?" vroeg hij op zeer beleefden toon, terwijl hij zijn hoed afnam.

De „Bloeddorstige" keek Raffles met scherpe blikken aan, maar bij het onzekere licht van de straatlantaarns kon hij hem niet nauwkeurig onderscheiden.

„Is uw vrouw ziek?" vroeg hij bij het instappen.

„Ja, dokter", antwoordde Raffles, hem vol-

gende, „zij heeft hooge koorts, ijlt en ik ben zeer bang voor haar leven.“

De auto reed met volle snelheid. Henderson had van zijn meester gehoord, dat hij onmiddellijk naar de villa in Regent-Park moest rijden.

„Kent gij graaf Albergo?“ vroeg dr. Sabatini. Gij kwaamt bij mij op zijn aanbeveling, nietwaar?“

„Ja“, antwoordde Raffles, „ik ken hem zeer goed en hoop, hem dezen grooten dienst te kunnen vergelden. Hij noemde mij u als zeer bekwaam.“

Raffles zag, dat dr. Sabatini wantrouwende blikken door het raampje wierp.

„Het is een lange weg, dien wij afleggen — zei deze. — Zijn wij hier niet in Regent-Park?“ vroeg de dokter toen eindelijk de auto voor het huis van Raffles stilhield.

„Neen“, antwoordde de ander, „hier is Windsor-Park.“

„Dien naam ken ik niet“, antwoordde dr. Sabatini, „maar ik verlaat mijn huis zelden, en ben niet goed in deze buurt van Londen bekend.“

Zij verlieten samen de auto en Raffles opende het ijzeren hek.

Dr. Sabatini bleef wantrouwig staan.

„Ik zie achter geen enkel venster licht branden“, zei hij.

„Onze kamers liggen aan den anderen kant,“ verzekerde Raffles hem, de deur met zijn sleutel openend. Dadelijk draaide hij de elektrische lichten aan.

„Mag ik u verzoeken, mij langs deze trap te volgen?“ vroeg Raffles.

Eenige oogenblikken later stond de „Bloeddorstige“ in de studeerkamer van Raffles en deze bood hem een fauteuil bij den haard aan.

„Gij moet mij een oogenblik verontschuldigen“, sprak hij tot dr. Sabatini, „ik zal mijn echtgenoot van uw komst op de hoogte brengen.“

Raffles verliet de kamer en dr. Sabatini keek eenigszins ongerust om zich heen.

Op den schoorsteenmantel stond een groot portret in gouden lijst. Hij stond op, om het nader te bekijken en zag nu een gelaat, dat hij meende te herkennen.

„Van wien was dat gelaat ook weer?“ vroeg hij zich zelf af.

Het koude angstzweet kwam op zijn voorhoofd. —

Was dat niet het gelaat van Raffles?

Was hij hier in de woning van den meesterdief? —

Hield men hem hier gevangen? —

Tevergeefs trachtte hij zichzelf gerust te

stellen met de overtuigende gedachte, dat Raffles immers dood was.

Daar werd de deur der kamer geopend.

Verschrikt wendde de „Bloeddorstige“ zijn hoofd naar die richting en — als versteend, met wijdgeopenden mond en uitpuilende oogen — keek hij naar de elegante, slanke gestalte van Raffles, die het valsche blonde kneveltje en de blonde pruik afgelegd had.

Met een spottend lachje naderde hij. Hij hield een revolver in de rechterhand, in de linker een paar stalen boeien, zooals Scotland Yard die gebruikt.

Dr. Sabatini wilde schreeuwen, maar angst en vrees snoerde zijn keel toe. Hij kon geen enkel geluid geven.

„Het doet mij genoegen, u zoo kort na mijn dood bij mij te zien“, sprak Raffles, „en ik ben zoo vrij u daarom een geschenk aan te bieden. Geef mij uw handen en neem het in ontvangst, dr. Sabatini. Maak geen enkele andere beweging, mijn Browning heeft de eigenaardigheid heel gauw af te gaan en altijd het doel te raken.“

Dr. Sabatini waagde het niet, zich te verzetten. Raffles legde de boeien om zijn bevende handen en liet de stalen sloten met een knappend geluid dichtspringen.

Daarop ging Raffles tegenover zijn gevangene zitten en stak een sigarette aan.

„De ontploffing gelukte uitstekend“, zoo begon hij op gezelligen conversatietoon, „men kon het twee mijlen ver hooren en niemand vermoedde, dat er eigenlijk alleen om mij zoo veel lawaai werd gemaakt.“

„Maar ik zie, dat uw voeten sidderen, alsof gij koorts hadt. Ik bezit daarvoor een goed geneesmiddel. Kijk eens hier“ — hij haalde een tweede paar boeien uit zijn zak te voorschijn en deed ook die den bevenden dr. Sabatini aan, zoodat deze nu aan handen en voeten geboeid in zijn stoel zat.

„Wat wilt gij met mij doen?“ vroeg hij met heesche stem.

„Wat men doet met een dollen hond of met een roofzuchtigen tijger“, antwoordde Raffles, „en sta mij nu toe, dat ik u uw dubbelganger voorstel.“

Hij verdween in zijn kleedkamer en veranderde daar zichzelf, met behulp van wat kleurwatertjes, een grijzen baard en pruik in een oogwenk in een frappant gelijkend evenbeeld van dr. Sabatini.

Deze meende een geestverschijning te zien, toen Raffles, aldus vermomd in de studeerkamer terugkwam.

De Groote Onbekende lachte en, terwijl hij dr. Sabatini's overjas en hoed nam, zei hij:

„Ziet gij, dat is kunst! Een kunst, waarvan ik aanhanger ben. Uw bedrijf, dokter, het mes en het halsafsnijden, is een ellendig en gemeen werkje. Daar houd ik mij niet mee op. Laat mij nu eerst even uw zakken inspecteren.”

„Laat mij heengaan”, smeekte dr. Sabatini, „ik bied u een vorstelijk vermogen aan.”

„Dat bezit ik al”, lachte Raffles, terwijl hij uit een der broekzakken van den dokter diens sleutelbos te voorschijn haalde, „ik zal het geld van uw slachtoffers, dat gij in uw brandkast hebt weggesloten aan verschillende weldadigheids-instellingen aanbieden. En nu, vaarwel. Ik zal een cel voor u bestellen in de Old Bailay-gevangenis.

„Erbarming!” kermde het opperhoofd der moordenaars.

Raffles verliet, zonder te antwoorden, het vertrek.

Beneden in de vestibule draaide hij het elektrische licht uit, sloot de voordeur achter zich dicht en nam plaats in de auto.

„Terug!” beval hij Henderson en met razende snelheid stootte de auto voort.

„Mijnheer is lang weggebleven”, zei de oude huisbewaarster tot hem, „graaf Albergo wacht boven in de voorkamer.”

Lord Lister, die precies de gewone manier van doen van den „Bloeddorstige” nabootste, mompelde een paar onverstaanbare woorden in zijn grijzen baard en ging naar boven.

Hij had, bij het wachten op den dokter, nauwkeurig gadeslagen hoe de ligging van diens kamers was. De mat verlichte vensters hadden het hem verraden.

Nu moest hij van graaf Albergo zien af te komen.

Deze man was weliswaar ook een misdadiger, maar een tamelijk onbeduidend type, die zonder dr. Sabatini niet veel te beteekenen had. Hij was een willoos werktuig in diens handen en Raffles twijfelde er niet aan of ook dezen man zou hij weldra kunnen laten arresteren.

Raffles begaf zich nu naar de kamer van dr. Sabatini, waar de graaf op hem wachtte.

Toen deze den vermeenden dr. Sabatini zag binnenkomen, riep hij uit:

„Meester, Miss Toni is gevangen genomen!”

„Ik weet het!” antwoordde Raffles.

„Wat moet ik doen? De makkers wachten in het restaurant Umberto in Eastend op uw bevelen.”

„Ik heb hier een sleutel”, zei Raffles, zijn eigen huissleutel te voorschijn halend, „die past op het huis van Raffles, Regent Park. Neem morgenvroeg een wagen — een gesloten

meubelwagen — en zorg ervoor, dat eenigen der onzen zich als behangersknechts verkleden. In dien wagen moet de brandkast en alle kostbaarheden van dien speurhond worden geladen. Breng echter alles hierheen. Wij willen de erfenis van dien man in bezit nemen.

„Zorg ervoor, om tien uur daar te zijn. Ik zal eveneens komen. Wij kunnen ongestoord werken, er woont niemand meer in het huis. En laat mij nu rusten, ik ben vermoeid.”

Graaf Albergo maakte een onderdanige buiging en kuste de hand van Raffles, waaraan de kostbare diamant schitterde, welke hij den dokter had afgenomen.

Zoodra de graaf was heengegaan, begaf Raffles zich naar de brandkast, waar hij zijn werk begon.

In de kast, welke hij zonder veel moeite kon openen, ontdekte hij een vermogen van bijna twee miljoen pond sterling in allerlei papieren van waarde.

Hij vulde een grooten koffer, dien hij daar zag staan, met het geld en begon daarna de schrijftafel te doorzoeken.

Daar vond hij al dadelijk een keurig bijgehouden register, vermeldende de slachtoffers, die op bevel van den „Bloeddorstige” door de Zwarte Hand waren vermoord.

Maar — wat van nog veel grooter waarde was — de lijst der leden van de Zwarte Hand.

Dat was het, wat hij zocht.

Nu begaf hij zich naar de vestibule, waar de huisbewaarster op zijn bevelen scheen te wachten.

Hij riep haar in het Italiaansch toe:

„Laat de chauffeur mij even helpen met mijn koffer.”

Raffles liet Henderson in huis komen en deze moest den zoo waardevollen koffer uit de studeerkamer naar de auto dragen.

Daarop volgde Raffles, die tot de huishoudster zei:

„Niemand mag weten, dat ik op reis ga. Ik ben morgenavond terug”.

De oude kuste zijn handen en sloot de deur achter hem.

Raffles beval Henderson: „Hotel Cecil!” en hij reed weg met de miljoenen der Camorra.

Brand was niet weinig verbaasd toen hij tegen drie uur des nachts werd gewekt en Raffles zijn kamer binnentrad. Twee huisknechts volgden met den koffer.

„Daar ben ik, mijn jongen,” lachte Raffles, nadat de knechts waren heengegaan, „en ik breng de krijgskas der Camorra mee. Het is de moeite waard, hoor!”

Nu ga ik een cigarette rooken en een nachtelijk kop thee drinken. En als ik dat gedaan

heb, zal ik onzen vriend Baxter opbellen en een mooi werk opdragen. Hij kan morgen ten uitvoer brengen, wat nog geen enkelen ambtenaar van politie is gelukt: De Zwarte Hand onschadelijk maken".

Inspecteur Marholm was aan de telefoon, toen Raffles Scotland Yard opriep. Hij herkende de stem en sprak:

"Hallo, Lord Lister, is er vandaag nog meer te doen? Het is al vrij laat!"

"Voor ons beroep de beste tijd", schertste Raffles door de telefoon, "de burgers slapen en slechts de dieven en detectives zijn wakker. Ik heb veel werk voor u. Gij kunt morgen om 10 uur in mijn oude woning in Regent Park het opperhoofd van de Zwarte Hand geboeid in ontvangst nemen en een half dozijn zijner trawanten daarenboven.

Zij komen, verkleed als behangers, om mijne woning leeg te plunderen."

"Alright!" antwoordde Marholm, "ik zal zorgen dat alles in orde is." En in stilte wenschte Marholm Raffles te zijn.

Den volgenden dag schreeuwden de cou-

rantenjongens luid het sensatiebericht uit, omtrent het laatste meesterstuk van Raffles tegen de Camorra, anders genaamd de Zwarte Hand.

Dr. Sabatini en vele zijner handlangers eindigden hun leven aan de galg.

Voordat de „Bloeddorstige" aan de galg hing, ontving hij van een onbekenden afzender een courant. Hierin stond met vette letters het volgende berichtje:

"Raffles schenkt twee millioen pond aan de weeshuizen van Londen! Een koninklijke gift!"

"Ten koste van mij!" mompelde Dr. Sabatini. „Mijn geld en mijn leven!"

Raffles hield zich na dit avontuur eenigen tijd verborgen, omdat hij wel begreep, dat de politie, die altijd op hem loerde, zijn huis in het oog zou houden. Maar na een paar maanden, toen de aandacht der heeren politieambtenaren een weinig geluwd was, liet hij op een nacht zijn meubelen en kostbaarheden naar een ander huis overbrengen, om van daaruit zijn werkzaamheden als naar gewoonte voort te zetten.

De volgende aflevering (No. 534) bevat:

Onder de puinhoopen van Messina.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK
GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885